

Rada
Unii Europejskiej

Bruksela, 9 grudnia 2021 r.
(OR. en)

14205/21

Międzyinstytucjonalny numer
referencyjny:
2021/0411 (COD)

IXIM 260
ENFOPOL 460
JAI 1279
CODEC 1519
COMIX 576
IA 202

WNIOSEK

Od: Sekretarz generalna Komisji Europejskiej (podpisała dyrektor Martine DEPREZ)

Data otrzymania: 9 grudnia 2021 r.

Do: Jeppe TRANHOLM-MIKKELSEN, sekretarz generalny Rady Unii Europejskiej

Nr dok. Kom.: COM(2021) 782 final

Dotyczy: Wniosek dotyczący DYREKTYWY PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie wymiany informacji między organami ścigania państw członkowskich, uchylająca decyzję ramową Rady 2006/960/WSiSW

Delegacje otrzymują w załączeniu dokument COM(2021) 782 final.

Zał.: COM(2021) 782 final

Bruksela, dnia 8.12.2021 r.
COM(2021) 782 final

2021/0411 (COD)

Wniosek

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

**w sprawie wymiany informacji między organami ścigania państw członkowskich,
uchylająca decyzję ramową Rady 2006/960/WSiSW**

{SEC(2021) 420 final} - {SWD(2021) 374 final} - {SWD(2021) 377 final}

UZASADNIENIE

1. KONTEKST WNIOSKU

• Kontekst ogólny

Jak określono w strategii UE w zakresie unii bezpieczeństwa¹, nowym planie dla UE w dziedzinie zwalczania terroryzmu² oraz unijnej strategii zwalczania przestępczości zorganizowanej 2021–2025³, zagrożenia transnarodowe wymagają skoordynowanej, bardziej ukierunkowanej i adekwatnej reakcji. Chociaż organy krajowe działające w terenie są na pierwszej linii w zwalczaniu przestępczości zorganizowanej i terroryzmu, działania na szczeblu Unii i globalne partnerstwa mają zasadnicze znaczenie dla zapewnienia skutecznej współpracy oraz wymiany informacji i wiedzy między organami krajowymi przy wsparciu wspólnych ram prawa karnego i skutecznych środków finansowych. Ponadto przestępczość zorganizowana i terroryzm unaocniają powiązania między bezpieczeństwem zewnętrznym a wewnętrznym. Zagrożenia te rozprzestrzeniają się ponad granicami i przejawiają się w działalności zorganizowanych grup przestępczych i grup terrorystycznych angażujących się w różnorodną działalność przestępczą.

Na obszarze bez kontroli na granicach wewnętrznych („strefa Schengen”⁴) funkcjonariusze policji w jednym państwie członkowskim powinni mieć równoważny dostęp do informacji, którymi dysponują ich koledzy w innym państwie członkowskim (na takich samych warunkach). Powinni oni współpracować skutecznie i domyślnie w całej Unii. Wymiana informacji na temat spraw karnych jest zatem głównym czynnikiem umożliwiającym zapewnienie bezpieczeństwa w strefie Schengen.

Wraz ze zniesieniem kontroli na granicach wewnętrznych w strefie Schengen w Konwencji wykonawczej do układu z Schengen (konwencji z Schengen) uzgodniono zestaw zasad dotyczących wymiany informacji i współpracy policyjnej. Ponadto ustanowiono System Informacyjny Schengen (SIS), tworząc wspólną bazę danych UE dotyczącą bezpieczeństwa i granic, zawierającą informacje w formie wpisów o osobach poszukiwanych oraz osobach i przedmiotach zaginionych.

Zgodnie z oceną zagrożenia poważną i zorganizowaną przestępczością w Unii Europejskiej (EU SOCTA) z 2021 r. ponad 70 % zorganizowanych grup przestępczych jest obecnych w więcej niż trzech państwach członkowskich⁵. W EU SOCTA z 2021 r. i w Europejskim raporcie narkotykowym EMCDDA⁶ wskazano szereg obszarów, na których poważna i zorganizowana przestępczość wydaje się wykazywać tendencję wzrostową. Jednocześnie,

¹ COM(2020) 605 final.

² COM(2020) 795 final.

³ COM(2021) 170 final.

⁴ Do strefy Schengen należą Austria, Belgia, Republika Czeska, Dania, Estonia, Finlandia, Francja, Niemcy, Grecja, Węgry, Islandia, Włochy, Łotwa, Liechtenstein, Litwa, Luksemburg, Malta, Niderlandy, Norwegia, Polska, Portugalia, Słowacja, Słowenia, Hiszpania, Szwecja i Szwajcaria.

⁵ Europol (2021), Ocena zagrożenia poważną i zorganizowaną przestępczością w Unii Europejskiej (EU SOCTA).

⁶ Europejskie Centrum Monitorowania Narkotyków i Narkomanii (EMCDDA), Europejski raport narkotykowy 2021.

jak wskazano w planie w dziedzinie zwalczania terroryzmu z grudnia 2020 r.⁷, UE pozostaje w stanie wysokiej gotowości na wypadek ataków terrorystycznych.

Strefa Schengen to największa strefa swobodnego podróżowania na świecie. Umożliwia ona swobodne przemieszczanie się ponad 420 mln osób oraz niezakłócony przepływ towarów i usług. Dzięki zniesieniu kontroli granicznych między państwami członkowskimi strefa Schengen stała się częścią naszego europejskiego sposobu życia. Jest ona symbolem wzajemnych powiązań istniejących w Europie oraz relacji wiążących obywateli Unii⁸. Strefa Schengen przyczynia się również do sprawnego funkcjonowania jednolitego rynku, a tym samym do wzrostu gospodarczego Unii⁹.

Rosnąca mobilność osób na terytorium UE stwarza też jednak dodatkowe wyzwania dotyczące zapobiegania zagrożeniom związanym z przestępczością i ich zwalczania oraz zapewniania bezpieczeństwa publicznego. Niemal 2 mln osób dojeżdżało do pracy za granicę, z czego 1,3 mln stanowili pracownicy przygraniczni¹⁰. Mimo że pandemia COVID-19 ograniczyła mobilność wewnątrzunijną, przepływy osób prawdopodobnie będą w przyszłości wciąż miały duże znaczenie.

W ostatnich latach strefa Schengen była wielokrotnie wystawiana na próbę przez szereg kryzysów i wyzwań, które skłoniły kilka państw członkowskich do przywrócenia kontroli na granicach wewnętrznych. Jednym z powodów, dla których państwa członkowskie podjęły taką decyzję, były niekontrolowane wtórne przepływy¹¹ migrantów o nieuregulowanym statusie, które te państwa członkowskie uznają za poważne zagrożenie dla porządku publicznego lub bezpieczeństwa wewnętrznego, uzasadniające potrzebę przywrócenia kontroli granicznych. Zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2016/399¹² („kodeks graniczny Schengen”) tymczasowe przywrócenie kontroli granicznych może być stosowane jedynie przez ograniczony okres, w wyjątkowych okolicznościach (takich jak kryzys migracyjny, do którego doszło w latach 2015–2016), jako środek ostateczny. W szczególności istnieje możliwość usprawnienia stosowania kontroli i współpracy policyjnej, w tym oczywiście w odniesieniu do wymiany informacji i komunikacji. Środki te, w szczególności w połączeniu, mogą dać takie same rezultaty w zakresie kontrolowania wtórnego przemieszczania się co tymczasowe kontrole na granicach wewnętrznych, a są mniej inwazyjne w odniesieniu do swobodnego przepływu osób, towarów i usług.

Szybko zmieniający się krajobraz przestępczy i mobilność ludzi wskazują na to, że współpraca transgraniczna między organami ścigania w UE i w strefie Schengen ma kluczowe znaczenie dla zwalczania przestępstw oraz umożliwia obywatelom Unii i obywatelom państw trzecich legalnie przebywającym na tym terytorium bezpieczne korzystanie ze swobody przemieszczania się. Istnieją jednak poważne wyzwania, jeżeli chodzi o zdolność organów ścigania do skutecznej i efektywnej wymiany informacji ze swoimi odpowiednikami w innych państwach członkowskich. Zdolność ta jest nadal bardzo zróżnicowana w poszczególnych państwach członkowskich, co wskazuje na pewien stopień fragmentacji wpływający ujemnie na skuteczność i efektywność wymiany informacji. W rezultacie przestępcy i grupy przestępców nadal działają ponad granicami, wykorzystując

⁷ COM(2020) 795 final.

⁸ Badanie Eurobarometr nr 474: Strefa Schengen.

⁹ COM(2021) 277 final z 2.6.2021.

¹⁰ Komisja Europejska (2017), Zwiększanie wzrostu gospodarczego i spójności w regionach przygranicznych UE.

¹¹ Do innych powodów najczęściej zgłaszanych przez państwa członkowskie należał kryzys migracyjny z lat 2015–2016, utrzymujące się zagrożenie terrorystyczne oraz pandemia COVID-19.

¹² Rozporządzenie (UE) 2016/399 (kodeks graniczny Schengen).

ten brak efektywności, a wtórne przepływy migrantów o nieuregulowanym statusie będą nadal stanowić problem.

• Przyczyny i cele wniosku

Ogólnym celem niniejszego wniosku jest ustanowienie przepisów dotyczących organizacyjnych i proceduralnych aspektów wymiany informacji między organami ścigania w UE w celu przyczynienia się do skutecznej i efektywnej wymiany takich informacji, a tym samym ochrony w pełni funkcjonującej i odpornej strefy Schengen. Wniosek ten pozostaje (w szczególności) bez uszczerbku dla zasad regulujących wymianę informacji dotyczących wpisów w SIS za pośrednictwem biur ds. wniosków o informacje uzupełniające na poziomie dostępu krajowych (SIRENE).

Niniejszy wniosek dotyczący *dyrektywy w sprawie wymiany informacji między organami ścigania państw członkowskich* stanowi część spójnego pakietu obejmującego również wniosek dotyczący zalecenia Rady w sprawie usprawnienia operacyjnej transgranicznej współpracy policyjnej, wniosek dotyczący rozporządzenia zmieniającego mechanizm zautomatyzowanej wymiany danych na potrzeby współpracy policyjnej („Prüm II”), a także wniosek zmieniający kodeks graniczny Schengen, jak określono w komunikacie Komisji z czerwca 2021 r. „Strategia na rzecz w pełni funkcjonującej i odpornej strefy Schengen”¹³. Łącznie wnioski te mają na celu ustanowienie kodeksu współpracy policyjnej na potrzeby usprawniania, wzmacniania, rozwijania, modernizacji i ułatwiania współpracy organów ścigania pomiędzy właściwymi agencjami krajowymi, wspierając tym samym państwa członkowskie w zwalczaniu poważnej i zorganizowanej przestępczości oraz terroryzmu.

Niniejszy wniosek przygotowano z należyтым uwzględnieniem opinii wyrażonej przez współprawodawcę, opierając się na ustaleniach przedstawionych w ocenie skutków dołączonej do wniosku. Ustalenia te obejmują również informacje, analizy i zalecenia wynikające z ocen Schengen w dziedzinie współpracy policyjnej przeprowadzonych w ciągu ostatnich sześciu lat, komunikatu Komisji „Dalsze działania dotyczące dostosowania dotychczasowego dorobku w obszarze trzeciego filaru do przepisów o ochronie danych”¹⁴, szeroko zakrojonych konsultacji z odpowiednimi zainteresowanymi stronami przeprowadzonych w ciągu ostatnich dwóch lat oraz istotnego zbioru wytycznych Rady opracowanych w ciągu ostatnich 15 lat. Na podstawie tej połączonej analizy określono trzy główne cele. Niniejszy wniosek służy ich osiągnięciu dzięki rozwiązaniu trzech podstawowych problemów.

1) *Brak jasnych i solidnych wspólnych zasad dotyczących wymiany informacji*

Pierwszym celem niniejszego wniosku jest zapewnienie, zgodnie z precyzyjnymi, spójnymi i wspólnymi zasadami, równoważnego dostępu organów ścigania każdego państwa członkowskiego do informacji dostępnych w innych państwach członkowskich do celów zapobiegania przestępstwom i ich wykrywania, prowadzenia postępowań przygotowawczych lub operacji w sprawie przestępstw, przy jednoczesnym przestrzeganiu praw podstawowych, w tym wymogów w zakresie ochrony danych.

Organy ścigania państw członkowskich są zaangażowane w codzienną transgraniczną wymianę informacji związanych z operacjami przeciwko przestępstwom. **Zasady na**

¹³ COM(2021) 277 final z 2.6.2021.

¹⁴ COM(2020) 262 final z 24.6.2020.

poziomie krajowym utrudniają jednak skuteczny i efektywny przepływ informacji. Ogólne zasady wymiany informacji dotyczących egzekwowania prawa, które mają znaczenie transgraniczne, między organami ścigania państw członkowskich określono w decyzji ramowej Rady 2006/960/WSiSW w sprawie uproszczenia wymiany informacji i danych wywiadowczych między organami ścigania państw członkowskich Unii Europejskiej (zwanej dalej „szwedzką decyzją ramową”¹⁵), przyjętej w 2006 r. przed wejściem w życie Traktatu z Lizbony. Szwedzka decyzja ramowa częściowo zastąpiła rozdział dotyczący współpracy policyjnej zawarty w konwencji wykonawczej z 1990 r. do układu z Schengen¹⁶.

Szwedzka decyzja ramowa określa **zasady**, zgodnie z którymi należy prowadzić wymianę informacji (zasady dostępności i równoważnego dostępu), **ramy czasowe**, w których należy udzielić odpowiedzi na wnioski o informacje, **formularze**, które należy stosować do składania takich wniosków i udzielania na nie odpowiedzi, a także **zabezpieczenia** w zakresie ochrony danych, które należy zapewnić podczas przetwarzania tych informacji.

W praktyce szwedzka decyzja ramowa z 2006 r. jest jednak niejasna, co utrudnia pełne wdrożenie zasad dostępności istotnych informacji oraz równoważnego dostępu do nich w kontekście transgranicznym¹⁷. W konsekwencji zasady obowiązujące na szczeblu krajowym nadal utrudniają przepływ informacji pomimo działań podejmowanych w celu uzupełnienia wymogów szwedzkiej decyzji ramowej niewiązącymi wytycznymi Rady¹⁸.

W rezultacie obecna niepewność utrzymałaby się i nadal miałaby negatywny wpływ na skuteczną i efektywną wymianę informacji, przez co problem skutków dla rozwoju sytuacji w zakresie bezpieczeństwa w UE i dla zwiększonej mobilności transgranicznej pozostałby zasadniczo bez rozwiązania.

Z tego względu ustanowienie w tym celu ram prawnych za pomocą dyrektywy umożliwi lepsze monitorowanie i egzekwowanie zasad na szczeblu unijnym i krajowym, zapewniając jednocześnie zbieżność praktyk krajowych, a tym samym poprawiając skuteczność i efektywność przepływów informacji między państwami członkowskimi.

2) *Brak wspólnych struktur i efektywnych narzędzi zarządzania do wymiany informacji*

Drugim celem niniejszego wniosku dotyczącego dyrektywy jest zbliżenie wspólnych minimalnych norm, by zapewnić efektywne i skuteczne funkcjonowanie pojedynczych punktów kontaktowych. Wspólne minimalne wymogi dotyczą składu, struktury, obowiązków, personelu i zdolności technicznych.

¹⁵ Dz.U. L 386 z 29.12.2006, s. 89.

¹⁶ Dz.U. L 239 z 22.9.2000, s. 19.

¹⁷ Na te nierozstrzygnięte kwestie zwrócono szczególną uwagę w ocenach Schengen dotyczących współpracy policyjnej. W odnośnych ocenach sprawozdań krajowych podkreślono istnienie rozbieżnych praktyk w zależności od drugiego państwa będącego stroną konwencji. Uwzględniono w nich również odpowiednie wytyczne Rady i rozdział konwencji wykonawczej do układu z Schengen z 1990 r. dotyczący współpracy policyjnej, a także związane z nimi umowy dwustronne lub wielostronne.

¹⁸ Np.: dok. Rady 5825/20 z 2.12.2020, *Podręcznik dotyczący wymiany informacji między organami ścigania*.

Państwa członkowskie odpowiadają za utrzymanie porządku publicznego i ochronę bezpieczeństwa wewnętrznego¹⁹. Co do zasady mogą one organizować swoje organy ścigania i związane z nimi służby według własnego uznania. Jeżeli chodzi o struktury współpracy organów ścigania, wszystkie państwa członkowskie ustanowiły pojedynczy punkt kontaktowy²⁰ właściwy do przekazywania jak największej ilości informacji lub są w trakcie jego ustanawiania. Na podstawie prawa krajowego lub przepisów wewnętrznych organy ścigania mogą również wymieniać informacje bezpośrednio między sobą. Chociaż opracowano różne podręczniki i zestawienia informacji krajowych, by ułatwić stosowanie zharmonizowanego podejścia do sposobu organizacji krajowych pojedynczych punktów kontaktowych, nadal istnieją znaczne różnice między państwami członkowskimi pod względem struktur, funkcji, środków i zdolności tych punktów.

W rezultacie **państwa członkowskie nie zawsze mają niezbędne struktury umożliwiające skuteczną i efektywną wymianę informacji z innymi państwami członkowskimi**. Krajowe pojedyncze punkty kontaktowe nie zawsze spełniają swoją rolę koordynacyjną i może im brakować zasobów, aby sprostać rosnącej liczbie wniosków.

Przede wszystkim nie zawsze są one wyposażone w niezbędne narzędzia do zarządzania informacjami (np. system zarządzania sprawami ze wspólnym pulpitem nawigacyjnym oraz automatycznym przesyłaniem i kontrolą krzyżową danych). Ponadto **pojedyncze punkty kontaktowe nie zawsze mają bezpośredni i łatwy w obsłudze dostęp do wszystkich odpowiednich unijnych i międzynarodowych baz danych** i platform. Co więcej, niektóre pojedyncze punkty kontaktowe mają ograniczony dostęp do **odpowiednich krajowych baz danych**, co dodatkowo opóźnia ogólny proces wymiany informacji. Ponadto pojedyncze punkty kontaktowe mogą nie dysponować zasobami umożliwiającymi terminowe i skuteczne reagowanie na rosnącą liczbę otrzymywanych wniosków. Obserwowanej tendencji wzrostowej nie zawsze towarzyszyło bowiem proporcjonalne zwiększenie zasobów ludzkich i informatycznych.

Nowoczesna architektura zarządzania informacjami, którą stosuje się już w niektórych „zaawansowanych” pojedynczych punktach kontaktowych, może zmniejszyć napięcia związane z ograniczonymi zasobami ludzkimi dzięki włączeniu informacji przechowywanych przez właściwe organy do odpowiednich baz danych tych punktów, a tym samym może umożliwić monitorowanie i śledzenie terminów udzielania odpowiedzi na wnioski o informacje²¹. Bazy danych dostępne w pojedynczych punktach kontaktowych też nie zawsze są w pełni wykorzystywane ze względu na **nie dość zaawansowane narzędzia wyszukiwania**, uniemożliwiające zastosowanie technik transliteracji²² oraz funkcji wyszukiwania opartego na logice rozmytej²³. Brak transliteracji oraz opcji wyszukiwania opartego na logice rozmytej w systemach informacyjnych uniemożliwia urzędnikom

¹⁹ Art. 72 TFUE.

²⁰ Pojedynczy punkt kontaktowy jest krajowym ośrodkiem informacyjnym centralizującym przyjmowanie, przetwarzanie i wysyłanie informacji do innych państw. W ramach tej samej struktury zarządzania gromadzi on wszystkie główne kanały komunikacji między organami ścigania na szczeblu międzynarodowym i unijnym (Interpol, Europol i SIRENE).

²¹ Zob. ocena skutków towarzysząca niniejszemu wnioskowi.

²² Transliteracja to proces przedstawiania słów/nazw z jednego języka za pomocą alfabetu lub systemu pisma innego języka (wielojęzyczne rozpoznawanie nazw własnych). Np. litera „o” może reprezentować „ö”, „ó”, „ø”, „õ”, „ö”, „ø” w zależności od używanego języka lub alfabetu.

²³ Rozmyta baza danych to baza danych, która jest w stanie poradzić sobie z niepewnymi lub niekompletnymi informacjami za pomocą logiki rozmytej, tj. możliwości znalezienia dopasowań nawet w przypadku błędnej pisowni imienia lub nazwiska danej osoby.

uzyskanie wyczerpujących wyników (trafień) na podstawie pojedynczego zapytania. W rezultacie urzędnicy muszą przeprowadzać nowe wyszukiwanie dla każdego elementu badanych danych osobowych, co powoduje zwiększone obciążenie pracą i spowalnia proces wyszukiwania (np. odwrócenie kolejności imienia i nazwiska, różne warianty pisowni stosowane w odniesieniu do tej samej osoby, wynikające w szczególności z różnych języków, alfabetów i znaków diakrytycznych).

Obecnie terminy są niemal zawsze przekraczane, gdy wymagana jest zgoda organu sądowego. **Funkcjonalna dostępność organu sądowego**, istniejąca już w przypadku bardziej skutecznych i efektywnych pojedynczych punktów kontaktowych, przyczyni się do zmniejszenia zbędnych opóźnień. Sprawy wymagające zgody organu sądowego mogą być rozpatrywane szybciej niż obecnie, co oznacza, że również w tych przypadkach terminy mogą być łatwiej dotrzymane.

3) *Brak wspólnej praktyki w zakresie wykorzystywania istniejących kanałów komunikacji do wymiany informacji w UE*

Trzecim celem niniejszego wniosku dotyczącego dyrektywy jest zarządzenie mnożeniu się kanałów komunikacji wykorzystywanych do wymiany między państwami członkowskimi informacji dotyczących egzekwowania prawa, a jednocześnie zwiększenie roli Europolu jako unijnego centrum informacji kryminalnych o przestępstwach objętych jego zakresem działania.

Oprócz szeregu przypadków specyficznych dla danego systemu, regulowanych prawem UE (wnioski o informacje uzupełniające związane z wpisami w SIS muszą być składane za pośrednictwem biur SIRENE²⁴, a wymiana informacji z Europolem zazwyczaj musi odbywać się za pośrednictwem ENU²⁵), państwa członkowskie nie uzgodniły jednego kanału wymiany informacji między swoimi organami ścigania w sprawach o wymiarze unijnym, co prowadzi do powielania wniosków, nieuzasadnionych opóźnień i sporadycznej utraty informacji.

W rezultacie państwa członkowskie w różnym stopniu korzystają z różnych kanałów, aby wnioskować o informacje, wysyłać je i otrzymywać, często bez jasnego, wcześniej określonego uzasadnienia²⁶, co utrudnia skuteczną i efektywną wymianę informacji. Pozbawia to również organy krajowe wsparcia ze strony Europolu, mimo że państwa członkowskie wzywają Agencję do pełnienia funkcji unijnego centrum informacji kryminalnych zdolnego do dostarczania wysokiej jakości produktów opartych na informacjach.

Pojedyncze punkty kontaktowe nie zawsze zapewniają całodobowe monitorowanie istniejących kanałów, co może mieć negatywne skutki w przypadku spraw transgranicznych wymagających pilnej wymiany informacji. Jednocześnie aplikacja sieci bezpiecznej wymiany informacji Europolu (zwana dalej „SIENA”) jest w niewystarczającym stopniu

²⁴ Wymiana informacji uzupełniających związanych z wpisami w SIS musi odbywać się za pośrednictwem jednej sieci biur krajowych zwanych biurami SIRENE.

²⁵ Jednostka krajowa Europolu. Wymiana informacji z Europolem musi odbywać się za pośrednictwem jednostek krajowych Europolu przy użyciu aplikacji SIENA.

²⁶ Szereg krajowych pojedynczych punktów kontaktowych korzysta z wewnętrznych wytycznych zawierających zalecenie lub wymóg konkretnego wykorzystania danego kanału komunikacji w określonym celu, co zapewnia spójność i pozwala uniknąć powielania wniosków. Inne pojedyncze punkty kontaktowe opierają się jednak na nawykach i preferencjach funkcjonariuszy, która to swoboda prowadzi do braku efektywności w kontekście transgranicznych postępowań przygotowawczych.

wykorzystywana pomimo jej dostosowanych do potrzeb funkcji i silnej infrastruktury bezpieczeństwa danych. Nawet jeśli państwa członkowskie korzystają z aplikacji SIENA, **nie zawsze angażują Europol (przez wysłanie mu kopii)**, mimo że wymieniane informacje wchodzą w jego zakres działania. Może to prowadzić do powstania istotnych luk informacyjnych na szczeblu UE.

- **Spójność z przepisami obowiązującymi w tej dziedzinie polityki**

Niniejszy wniosek jest spójny z obowiązującymi, a także przyszłymi przepisami w dziedzinie polityki dotyczącej współpracy organów ścigania. Współpraca organów ścigania jest obszarem kompetencji dzielonych między UE a państwa członkowskie. W ostatnich latach poczyniono postępy w celu usprawnienia wymiany informacji między państwami członkowskimi oraz zamknięcia przestrzeni, w której działają terroryści i poważni przestępcy. Ramy legislacyjne dotyczące walki z terroryzmem i wymiany informacji wzmocniono w następstwie ataków terrorystycznych, do których doszło w Europie. W związku z kryzysem migracyjnym z 2015 r. dokonano przeglądu ogólnej architektury systemów informacyjnych i baz danych wymiaru sprawiedliwości i spraw wewnętrznych (WSiSW), kładąc nacisk na interoperacyjność²⁷ i dynamiczną zbieżność w zakresie bezpieczeństwa, zarządzania granicami i zarządzania migracją. Ponadto na szczeblu UE promowano ściślejszą współpracę między organami ścigania poprzez publikowanie (niewiążących) zaleceń i wytycznych Rady mających ułatwić osiągnięcie zbieżności praktyk krajowych.

W związku z tym, że dwa filary współpracy organów ścigania odnoszą się zasadniczo do (i) wymiany informacji (która stanowi główny przedmiot tego wniosku) oraz (ii) operacyjnej współpracy transgranicznej, niniejszy wniosek będzie stanowił część spójnego pakietu wraz z towarzyszącym mu wnioskiem dotyczącym zalecenia Rady w sprawie aspektów transgranicznej operacyjnej współpracy policyjnej. Pakiet ten jest uzupełniony równoległym wnioskiem dotyczącym rozporządzenia zmieniającego mechanizm zautomatyzowanej wymiany danych na potrzeby współpracy policyjnej („Prüm II”). Wniosek dotyczący Prüm II będzie miał na celu wzmocnienie architektury technicznej wymiany Prüm, rozszerzenie objętego nią zakresu kategorii danych oraz usprawnienie i przyspieszenie wymiany danych w następstwie trafienia. Wzmocniony wniosek dotyczący Prüm II zapewniłby szczegółowe zasady i możliwości **zautomatyzowanej** wymiany konkretnych – i szczególnie ważnych – kategorii danych (np. odcisków palców, DNA, wizerunków twarzy) w obrębie ogólnych ram i ogólnych zasad wymiany informacji przewidzianych w niniejszej dyrektywie.

Niniejszy wniosek, jako ważny środek służący zwiększeniu bezpieczeństwa w UE, przyczyni się również do powstania w pełni funkcjonującej i odpornej strefy Schengen, jak wskazano w strategii Schengen. Niniejszy wniosek jest również w pełni spójny z wnioskiem z 2020 r. zmieniającym zakres działania Europolu²⁸ w celu poszerzenia jego uprawnień w zakresie przetwarzania dużych i złożonych zbiorów danych, a także z europejskim nakazem wydania dowodów dotyczącym elektronicznego materiału dowodowego w sprawach karnych

²⁷ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/817 z dnia 20 maja 2019 r. w sprawie ustanowienia ram interoperacyjności systemów informacyjnych UE w obszarze granic i polityki wizowej oraz zmieniające rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 767/2008, (UE) 2016/399, (UE) 2017/2226, (UE) 2018/1240, (UE) 2018/1726, (UE) 2018/1861 oraz decyzje Rady 2004/512/WE i 2008/633/WSiSW, Dz.U. L 135 z 2019, s. 27; Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/818 z dnia 20 maja 2019 r. w sprawie ustanowienia ram interoperacyjności systemów informacyjnych UE w obszarze współpracy policyjnej i sądowej, azylu i migracji oraz zmieniające rozporządzenia (UE) 2018/1726, (UE) 2018/1862 i (UE) 2019/816, Dz.U. L 135 z 2019, s. 85.

²⁸ COM(2020) 796 final.

i europejskim nakazem zabezpieczenia dowodów dotyczącym elektronicznego materiału dowodowego w sprawach karnych²⁹. Wniosek ten uzupełnia ramy prawne³⁰ dotyczące wymiany informacji na temat wpisów w SIS za pośrednictwem biur SIRENE. Niniejszy wniosek nie narusza przepisów wszystkich tych innych aktów prawa Unii, jak również innych aktów, takich jak dyrektywa (UE) 2019/1153 z dnia 20 czerwca 2019 r. ustanawiająca zasady ułatwiające korzystanie z informacji finansowych i innych informacji w celu zapobiegania niektórym przestępstwom, ich wykrywania, prowadzenia dochodzeń w ich sprawie lub ich ścigania oraz uchylająca decyzję Rady 2000/642/WSiSW na potrzeby ułatwienia właściwym organom dostępu do informacji finansowych i informacji o rachunkach bankowych oraz korzystania z tych informacji w celu zapobiegania poważnym przestępstwom, ich wykrywania, prowadzenia dochodzeń w ich sprawie lub ich ścigania³¹.

- **Spójność z innymi politykami Unii**

Niniejszy wniosek ma przyczynić się w pozytywny sposób do powstania w pełni funkcjonującej i odpornej strefy Schengen umożliwiającej swobodne przemieszczanie się większej liczby osób oraz niezakłócony przepływ towarów i usług, co z kolei przyczynia się do sprawnego funkcjonowania jednolitego rynku, a tym samym do wzrostu gospodarczego Unii. Niniejszy wniosek jest zatem w pełni spójny z innymi politykami unijnymi dotyczącymi zatrudnienia, transportu i docelowo wzrostu gospodarczego na wewnątrzunijnych obszarach przygranicznych, a także w całej UE.

2. PODSTAWA PRAWNA, POMOCNICZOŚĆ I PROPORCJONALNOŚĆ

- **Podstawa prawna**

Podstawę prawną działań UE w dziedzinie wewnątrzunijnej współpracy organów ścigania stanowi tytuł V rozdział 5 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE). Zgodnie z art. 87 TFUE: „Unia rozwija współpracę policyjną obejmującą wszystkie właściwe organy państw członkowskich, w tym służby policji, służby celne oraz inne organy ścigania wyspecjalizowane w zapobieganiu przestępstwom lub ich wykrywaniu i ściganiu”. Dokładniej rzecz ujmując, art. 87 ust. 2 lit. a) TFUE odnosi się do środków dotyczących gromadzenia, przechowywania, przetwarzania, analizowania i wymiany informacji istotnych dla zapobiegania przestępstwom, ich wykrywania i prowadzenia postępowań przygotowawczych w ich sprawie. Niniejszy wniosek ustawodawczy ma zostać przyjęty zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą.

²⁹ COM(2018) 225 final – 2018/0108 (COD).

³⁰ Dz.U. L 312 z 7.12.2018, s. 1. Rozporządzenie (UE) 2018/1860 w sprawie użytkowania Systemu Informacyjnego Schengen do celów powrotu nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich; rozporządzenie (UE) 2018/1861 w sprawie utworzenia, funkcjonowania i użytkowania Systemu Informacyjnego Schengen (SIS) w dziedzinie odpraw granicznych, zmiany konwencji wykonawczej do układu z Schengen oraz zmiany i uchylecia rozporządzenia (WE) nr 1987/2006; rozporządzenie (UE) 2018/1862 w sprawie utworzenia, funkcjonowania i użytkowania Systemu Informacyjnego Schengen (SIS) w dziedzinie współpracy policyjnej i współpracy wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych, zmiany i uchylecia decyzji Rady 2007/533/WSiSW oraz uchylecia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1986/2006 i decyzji Komisji 2010/261/UE, z późniejszymi zmianami.

³¹ Dz.U. L 186 z 11.7.2019, s. 122.

- **Pomocniczość (w przypadku kompetencji niewyłącznych)**

Podjęcie działań na szczeblu UE jest konieczne do celów należytego rozwiązania problemów wskazanych w pierwszej sekcji niniejszego uzasadnienia. Cel, jakim jest poprawa przepływu informacji między właściwymi organami ścigania i z Europolem, nie może zostać osiągnięty w sposób wystarczający przez państwa członkowskie działające samodzielnie. Ze względu na transgraniczny charakter przestępczości i terroryzmu państwa członkowskie są zmuszone polegać na sobie nawzajem. W związku z tym ustanowienie wspólnych zasad wymiany informacji można lepiej osiągnąć na szczeblu Unii. Pomimo istnienia szeregu środków krajowych i regionalnych same państwa członkowskie nie byłyby w stanie zapewnić pełnego wdrożenia zasad dostępności i równoważnego dostępu do informacji. Działając samodzielnie i na podstawie systemów krajowych, państwa członkowskie nie wyeliminowałyby obecnych różnic między pojedynczymi punktami kontaktowymi, które to różnice utrudniają efektywną i skuteczną transgraniczną wymianę istotnych informacji. Nie zapewniłyby one odpowiedniego i jednolitego poziomu wiedzy i zdolności w zakresie korzystania z odpowiednich baz danych i kanałów komunikacji.

UE jest lepiej przygotowana niż pojedyncze państwa członkowskie do zapewnienia spójności działań podejmowanych na szczeblu krajowym, rozwiązania kwestii rozbieżności praktyk krajowych, zapobiegania powielaniu i pokrywaniu się działań oraz zapobiegania niepewności, a także docelowo zapewnienia skutecznego przeciwdziałania przestępczości transgranicznej i terroryzmu. Oczekuje się, że działanie na szczeblu UE w odpowiedzi na zidentyfikowane problemy wniesie wartość dodaną dla całej Unii, a zatem dla jej obywateli, ponieważ sprawi, że strefa Schengen stanie się bardziej odporna i solidna, co wywoła efekt domina w państwach stowarzyszonych w ramach Schengen³². Wspólne zasady, normy i wymogi na szczeblu UE ułatwiają wymianę informacji na temat przestępczości transgranicznej między organami ścigania przyniosą znaczne korzyści skali, zapewniając jednocześnie wysoki poziom bezpieczeństwa danych i wysokie standardy ochrony danych.

Współpraca organów ścigania na szczeblu UE nie zastępuje krajowych strategii politycznych w zakresie bezpieczeństwa wewnętrznego. Nie zastępuje ona pracy krajowych organów ścigania. Działanie na szczeblu UE natomiast wspiera i wzmacnia krajowe strategie polityczne w zakresie bezpieczeństwa oraz prace krajowych organów ścigania w walce z przestępczością transgraniczną i terroryzmem.

- **Proporcjonalność**

Niniejszy wniosek ma na celu skonsolidowanie ram prawnych UE w jednym instrumencie prawnym dotyczącym wymiany informacji dzięki „lizbonizacji” szwedzkiej decyzji ramowej. Zawiera on również przepisy wynikające z zestawu niewiążących wytycznych Rady przyjętych w ciągu ostatnich 15 lat. Biorąc pod uwagę apel współprawodawcy i wolę wyrażoną przez państwa członkowskie na etapie konsultacji, niniejszy wniosek dotyczący dyrektywy służy zaradzeniu stwierdzonych problemów, nie wykraczając poza to, co jest absolutnie niezbędne do osiągnięcia celu, jakim jest zapewnienie skutecznych i efektywnych przepływów informacji między państwami członkowskimi.

³² Szwajcaria, Liechtenstein, Norwegia i Islandia.

- **Wybór instrumentu**

Niniejszy wniosek Komisji dotyczący dyrektywy, oparty na wcześniejszych odnośnych konkluzjach Rady³³, ma na celu osiągnięcie skutecznych i efektywnych przepływów informacji między organami ścigania państw członkowskich poprzez znaczne zbliżenie przepisów państw członkowskich dotyczących wymiany informacji i komunikacji. Jego przepisy zapewniają poszanowanie przyznania kompetencji, jak również różnic w systemach i tradycjach prawnych państw członkowskich uznanych w Traktatach. W związku z powyższym proponowany wniosek ustawodawczy ma postać dyrektywy.

3. WYNIKI OCEN *EX POST*, KONSULTACJI Z ZAINTERESOWANYMI STRONAMI I OCEN SKUTKÓW

- **Konsultacje z zainteresowanymi stronami**

W konsultacjach zasięgnięto opinii **odpowiednich zainteresowanych stron** z wielu różnych dziedzin, krajowych organów policyjnych, celnych, sądowych i organów ochrony danych, organizacji społeczeństwa obywatelskiego, środowiska akademickiego oraz członków społeczeństwa w sprawie ich oczekiwań i obaw związanych ze wzmocnieniem współpracy organów ścigania w UE³⁴.

Komisja wykorzystała różne **sposoby angażowania**, takie jak ukierunkowane kwestionariusze, rozmowy z ekspertami, grupy dyskusyjne, analizy przykładów oraz zorganizowała warsztaty tematyczne z udziałem przedstawicieli państw członkowskich i państw stowarzyszonych w ramach Schengen. Tematy i warianty strategiczne przedstawione w ocenie skutków towarzyszącej niniejszemu wnioskowi omówiono również w odpowiednich grupach roboczych Rady (np. w Grupie Roboczej ds. Egzekwowania Prawa (policja), Grupie Roboczej ds. Egzekwowania Prawa (służby celne), Stałym Komitecie Współpracy Operacyjnej w zakresie Bezpieczeństwa Wewnętrznego).

Ponadto zgodnie z wytycznymi dotyczącymi lepszego stanowienia prawa³⁵ Komisja przeprowadziła **konsultacje publiczne. Rezultaty działań konsultacyjnych** (20 odpowiedzi) zostały należycie uwzględnione podczas przygotowywania niniejszego wniosku³⁶.

- **Gromadzenie i wykorzystanie wiedzy eksperckiej**

Wiele działań konsultacyjnych – takich jak wywiady dotyczące ustalenia zakresu, kwestionariusze i sondaże internetowe, częściowo ustrukturyzowane wywiady, analizy przykładów i grupy dyskusyjne – przeprowadził również wykonawca podczas przygotowania „Badania wspierającego opracowanie oceny skutków na temat inicjatyw polityki UE ułatwiających transgraniczną współpracę organów ścigania”.

³³ Konkluzje Rady w sprawie bezpieczeństwa wewnętrznego i europejskiego partnerstwa policyjnego, 13083/1/20.

³⁴ Konsultacje z zainteresowanymi stronami wyczerpująco przedstawiono w ocenie skutków towarzyszącej niniejszemu wnioskowi.

³⁵ SWD (2017) 350 z 7.7.2017.

³⁶ [Unijny kodeks współpracy policyjnej – walka z poważną przestępczością zorganizowaną o wymiarze transgranicznym \(europa.eu\)](https://european-council.europa.eu/media/en/press-summaries/doc.asp?id=13142)

• Ocena skutków

Zgodnie z wytycznymi dotyczącymi lepszego stanowienia prawa przeprowadzono ocenę skutków w celu przygotowania niniejszego wniosku ustawodawczego. Na podstawie zawartych w niej ustaleń Komisja zidentyfikowała trzy główne problemy, które odpowiadają trzem głównym celom szczegółowym niniejszego wniosku (wspomnianym powyżej). W związku z tym rozważono trzy warianty strategiczne o różnym stopniu interwencji, by potencjalnie osiągnąć każdy z celów szczegółowych³⁷.

Cel szczegółowy nr 1: *Ułatwienie organom ścigania równoważnego dostępu do informacji przechowywanych w innym państwie członkowskim, przy jednoczesnym przestrzeganiu praw podstawowych, w tym wymogów ochrony danych.*

Przez:

- 1) zapewnienie dostosowania przepisów zawartych obecnie w szwedzkiej decyzji ramowej z 2006 r. do dyrektywy z 2016 r. o ochronie danych w sprawach karnych;
- 2) opracowanie zestawu nowych wspierających środków „miękkich”, takich jak, w stosownych przypadkach, szkolenia i wytyczne Komisji dotyczące konkretnych aspektów wymiany informacji dotyczących egzekwowania prawa;
- 3) poprawę przejrzystości przepisów szwedzkiej decyzji ramowej. Służy temu doprecyzowanie zakresu stosowania szwedzkiej decyzji ramowej i uproszczenie jej stosowania. W stosownych przypadkach w celu dalszej poprawy wdrażania można również opracować wytyczne Komisji dotyczące krajowych zbiorów danych dostępnych w każdym państwie członkowskim na potrzeby ewentualnej wymiany danych;
- 4) ułatwianie osiągnięcia zgodności z wymogami dotyczącymi terminów, w których informacje mają być udostępnione innemu państwu członkowskiemu, w tym w przypadku gdy wymagana jest zgoda organu sądowego.

Cel szczegółowy nr 2: *Zapewnienie skutecznego funkcjonowania pojedynczego punktu kontaktowego we wszystkich państwach członkowskich, w tym w przypadku gdy wymagana jest zgoda organu sądowego na udzielenie informacji w odpowiedzi na wniosek innego państwa członkowskiego.*

Przez:

- 1) opracowanie nowego zestawu wspierających środków „miękkich”, takich jak, w stosownych przypadkach, szkolenia, wsparcie finansowe i odpowiednie wytyczne Komisji;
- 2) ustanowienie minimalnych wspólnych wymogów dotyczących składu pojedynczych punktów kontaktowych (w tym w przypadku gdy wymagana jest zgoda organu sądowego), ich funkcji, personelu i zdolności.

Cel szczegółowy nr 3: *Zarządzenie mnożeniu się kanałów komunikacji wykorzystywanych do wymiany między państwami członkowskimi informacji dotyczących egzekwowania prawa,*

³⁷ Zob. ocena skutków towarzysząca niniejszemu wnioskowi.

a jednocześnie zwiększenie roli Europolu jako unijnego centrum informacji kryminalnych o przestępstwach objętych jego zakresem działania.

Przez:

- 1) opracowanie nowego zestawu wspierających środków „miękkich”, takich jak, w stosownych przypadkach, szkolenia, wsparcie finansowe i wytyczne Komisji dotyczące wymiany informacji;
- 2) zobowiązanie państw członkowskich do korzystania z aplikacji SIENA we wszystkich dwu- i wielostronnych wymianach informacji na podstawie proponowanej dyrektywy po upływie niezbędnego okresu przejściowego zapewniającego pełne wdrożenie SIENA.

Środki te **usprawnią, doprecyzują, rozwiną i zmodernizują transgraniczną współpracę organów ścigania, a jednocześnie zapewnią lepszą ochronę praw podstawowych**, w szczególności w odniesieniu do ochrony danych osobowych (jak wyjaśniono poniżej). Zwiększy się również wsparcie Europolu dla państw członkowskich w zakresie przeciwdziałania ewoluującemu zagrożeniu. Preferowany wariant strategiczny zapewni silną zbieżność praktyk krajowych w zakresie skutecznego i efektywnego funkcjonowania pojedynczego punktu kontaktowego dzięki wspólnym normom minimalnym.

Oczekuje się, że najbardziej pozytywne skutki preferowanego wariantu strategicznego będą wynikać z ustanowienia pojedynczego punktu kontaktowego jako „punktu kompleksowej obsługi” w zakresie współpracy organów ścigania we wszystkich państwach członkowskich. Ustanowienie aplikacji Europolu SIENA jako domyślnego kanału komunikacji przyczyni się do usprawnienia wymiany informacji dotyczących egzekwowania prawa, zapewniając jednocześnie zbieżność informacji w Europolu oraz bezpieczeństwo takich informacji (i danych osobowych). Preferowany wariant strategiczny obejmuje również środki wspierające, takie jak odpowiednie szkolenia i wsparcie finansowe, kluczowe czynniki umożliwiające osiągnięcie celów szczegółowych przedstawionych powyżej. Preferowany wariant odzwierciedla najlepsze skumulowane skutki pod względem adekwatności, wartości dodanej, skuteczności, efektywności, spójności i proporcjonalności. Oparty jest na wnioskach z dotychczasowych doświadczeń, a jednocześnie jest wystarczająco ambitny. Preferowany wariant należy uwzględnić w opinii wyrażonej przez państwa członkowskie, a jednocześnie odpowiada na uzasadnione oczekiwania obywateli i przedsiębiorstw w UE. W ten sposób preferowany wariant przyczynia się do skutecznego i efektywnego funkcjonowania strefy Schengen.

- **Prawa podstawowe**

W ocenie skutków towarzyszącej niniejszemu wnioskowi przeanalizowano wpływ, jaki poszczególne warianty strategiczne, w tym środki przewidziane w niniejszym wniosku dotyczącym dyrektywy, mogą mieć na prawa podstawowe obywateli. Z definicji wszelkie warianty strategiczne dotyczące wymiany informacji między organami ścigania mają wpływ na prawo do ochrony danych osobowych przewidziane w art. 8 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „Kartą”) oraz art. 16 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

Warianty strategiczne mają również potencjalne skutki dla innych praw podstawowych, takich jak prawa chronione na mocy art. 2 (Prawo do życia), 3 (Prawo człowieka do integralności), 6 (Prawo do wolności i bezpieczeństwa osobistego), 17 (Prawo własności) i 45

(Swoboda przemieszczania się i pobytu) Karty. W ocenie skutków uznano, że wybrane warianty strategiczne są proporcjonalne, ponieważ ograniczają się do tego, co jest absolutnie niezbędne do osiągnięcia celu, jakim jest ochrona bezpieczeństwa wewnętrznego w strefie Schengen, a jednocześnie ochrona swobodnego przepływu osób³⁸.

Ponadto oczekuje się, że dostosowanie odpowiednich zasad dotyczących wymiany informacji na potrzeby ochrony porządku publicznego do później przyjętych i mających zastosowanie zasad dotyczących przetwarzania danych osobowych na potrzeby ochrony porządku publicznego (zgodnie z dyrektywą z 2016 r. o ochronie danych w sprawach karnych, zwaną dalej „dyrektywą o ochronie danych w sprawach karnych”³⁹) będzie miało pozytywne skutki dla ochrony praw podstawowych obywateli. Korzystanie ze SIENA jako kanału komunikacji zwiększy również bezpieczeństwo systemów przetwarzania danych osobowych i ich ogólną ochronę przed możliwymi nadużyciami. Ponieważ dyrektywa o ochronie danych w sprawach karnych przewiduje i zapewnia wymagany poziom ochrony danych osobowych w Unii, nie ma potrzeby wykroczenia poza ten poziom. Dostosowanie zapewni natomiast pełną spójność z unijnymi przepisami o ochronie danych osobowych, w tym z przepisami zawartymi w dyrektywie o ochronie danych w sprawach karnych. W ten sposób Komisja wywiązuje się z zobowiązania zawartego w komunikacie z 2020 r., a mianowicie że „[w] ostatnim kwartale 2021 r. Komisja przygotowuje wniosek ustawodawczy, który będzie się wiązał co najmniej ze zmianą decyzji ramowej Rady 2006/960/WSiSW w celu zapewnienia niezbędnego dostosowania ochrony danych osobowych”⁴⁰.

4. WPLYW NA BUDŻET

Chociaż koszty w dużym stopniu zależą od specyfiki poszczególnych krajowych struktur informatycznych i parametrów prawnych, Europol przedstawił oszacowanie ewentualnych kosztów i oszacowanie to zostało uwzględnione w ocenie skutków towarzyszącej niniejszemu wnioskowi. Koszty koniecznej modernizacji systemów informatycznych zarówno w pojedynczych punktach kontaktowych, jak i w centrach współpracy policyjno-celnej⁴¹ oszacowano na maksymalną **całkowitą jednorazową kwotę 11,5 mln EUR**. Uznaje się, że koszty te będą podzielone następująco:

- 1,5 mln na utworzenie systemów zarządzania sprawami w 10 państwach członkowskich (jeszcze w nie niewyposażonych);
- 1 mln na włączenie aplikacji SIENA do systemów zarządzania sprawami pojedynczych punktów kontaktowych 20 państw członkowskich (jeszcze w nią niewyposażonych);
- 2,25 mln na połączenie centrów współpracy policyjno-celnej z aplikacją SIENA w maksymalnie 45 centrach współpracy policyjno-celnej (14 z 59 jest już z nią połączonych);

³⁸ Zob. ocena skutków towarzysząca niniejszemu wnioskowi.

³⁹ Dyrektywa (UE) 2016/680, Dz.U. L 119 z 4.5.2016.

⁴⁰ COM(2020) 262 „Dalsze działania dotyczące dostosowania dotychczasowego dorobku w obszarze trzeciego filaru do przepisów o ochronie danych”.

⁴¹ Centra współpracy policyjno-celnej to regionalne centra informacji utworzone w regionach przygranicznych co najmniej dwóch państw członkowskich. W ich skład wchodzi personel organów ścigania z tych państw członkowskich. Do tej pory w całej Europie utworzono 59 centrów współpracy policyjno-celnej.

- 6,75 mln na utworzenie systemu zarządzania sprawami w maksymalnie 45 centrach współpracy policyjno-celnej (45 x 150 000 EUR).

Uznaje się, że koszty te (jednorazowa inwestycja) są dopuszczalne i **proporcjonalne** w stosunku do zidentyfikowanego problemu oraz nie wykraczają poza to, co jest konieczne do osiągnięcia celów szczegółowych określonych w niniejszym wniosku dotyczącym dyrektywy. Należy zauważyć, że państwa członkowskie w każdym razie dążą do modernizacji swoich systemów informatycznych (również w kontekście interoperacyjności systemów informacyjnych UE). Stanowi to dobrą okazję do racjonalnego pod względem kosztów wdrożenia zmian przewidzianych w przepisach niniejszego wniosku. Szacunki te nie obejmują potrzeb szkoleniowych, ponieważ – zwłaszcza w przypadku modernizacji systemów informatycznych – koszty szkoleń w dużym stopniu zależą od specyfiki poszczególnych krajowych struktur informatycznych i parametrów prawnych.

W każdym razie koszty na szczeblu krajowym powinny zostać pokryte z programów państw członkowskich w ramach Funduszu Bezpieczeństwa Wewnętrznego⁴². Fundusz Bezpieczeństwa Wewnętrznego obejmuje cele szczegółowe „poprawy i ułatwienia wymiany informacji” oraz „poprawy i zintensyfikowania współpracy transgranicznej”⁴³. Zachęca się zatem państwa członkowskie, aby przy przygotowywaniu swoich programów krajowych uwzględniły działania istotne dla wykonania przewidzianej dyrektywy, z wyraźnym odniesieniem do pojedynczych punktów kontaktowych oraz centrów współpracy policyjno-celnej, a także połączenia z aplikacją SIENA. Ponieważ poziom współpracy między niektórymi państwami członkowskimi jest bardziej zaawansowany, niż to jest w przypadku innych państw członkowskich, koszt wdrożenia proponowanej dyrektywy będzie różny w poszczególnych państwach.

Oprócz kosztów potencjalnie pokrywanych z programów państw członkowskich w ramach Funduszu Bezpieczeństwa Wewnętrznego nie będzie żadnych innych kosztów ponoszonych na szczeblu UE.

5. ELEMENTY FAKULTATYWNE

• Plany wdrożenia i monitorowanie, ocena i sprawozdania

Ocena skutków proponowanych środków zależy od informacji otrzymywanych od państw członkowskich. Z tego powodu niniejszy wniosek zawiera **przepisy dotyczące gromadzenia wskaźników danych**. Za gromadzenie odpowiednich danych z monitorowania odpowiedzialne powinny być organy krajowe, najlepiej pojedyncze punkty kontaktowe. Następnie monitorowanie tych wskaźników działalności będzie wykorzystywane do uzyskiwania informacji o stosowaniu proponowanych środków.

W związku z tym niniejszy wniosek zobowiązuje Komisję do przedłożenia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdania, w którym oceni ona, w jakim zakresie państwa członkowskie przyjęły środki niezbędne do wykonania niniejszej proponowanej dyrektywy. Odpowiedni artykuł zobowiązuje również Komisję do przedłożenia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdania zawierającego ocenę wartości dodanej dyrektywy po upływie pięciu lat od jej wejścia w życie oraz do rozważenia ewentualnego przeglądu dyrektywy w stosownym przypadku.

⁴² Rozporządzenia (UE) 2021/1149.

⁴³ Zob. art. 3 ust. 2 lit. a) i b) rozporządzenia (UE) 2021/1149.

Oprócz niniejszego wniosku prawnego Komisja, działając na podstawie swojej autonomii administracyjnej, ustanowi **nieformalną grupę ekspertów** składającą się z ekspertów z każdego państwa członkowskiego, której zadaniem będzie doradzanie Komisji i wspieranie jej w monitorowaniu i stosowaniu dyrektywy, w tym w przygotowywaniu wytycznych Komisji. Ta grupa ekspertów mogłaby zostać utworzona z wykorzystaniem istniejącej nieformalnej sieci szefów pojedynczych punktów kontaktowych. Nadal stosowany będzie ponadto mechanizm oceny i monitorowania na potrzeby weryfikacji stosowania dorobku Schengen w dziedzinie współpracy policyjnej, zgodnie z obowiązującym rozporządzeniem Rady⁴⁴, a ostatecznie zgodnie z jego ewentualną zmienioną wersją⁴⁵. Sprawozdania z oceny dotyczyły do tej pory wykonania szwedzkiej decyzji ramowej. Przyszłe oceny obejmą stosowanie przewidzianej nowej dyrektywy.

- **Szczegółowe objaśnienia poszczególnych przepisów wniosku**

Niniejszy wniosek ustawodawczy dotyczący dyrektywy składa się z sześciu rozdziałów:

1) *Przepisy ogólne dotyczące wymiany informacji między organami ścigania państw członkowskich do celów zapobiegania przestępstwom, ich wykrywania i prowadzenia postępowań przygotowawczych w ich sprawie (art. 1–3)*

Pierwszy blok przepisów opiera się na strukturze i treści szwedzkiej decyzji ramowej obowiązującej od 2006 r. Ponadto dostosowuje się w nim zakres stosowania i treść do przepisów dotyczących współpracy policyjnej (tytuł V rozdział 4) wprowadzonych Traktatem z Lizbony obowiązującym od 2009 r.

W art. 1 określono zakres stosowania zasad horyzontalnych dotyczących wymiany informacji do celów zapobiegania przestępstwom, ich wykrywania lub prowadzenia postępowań przygotowawczych w ich sprawie. Przepisy niniejszej dyrektywy mają zastosowanie, o ile inne konkretne akty prawa UE nie stanowią inaczej.

W art. 2 zdefiniowano szereg kluczowych terminów, takich jak organy podlegające zasadom horyzontalnym dotyczącym wymiany informacji, odnośne przestępstwa oraz rodzaj informacji dostępnych organom ścigania.

W art. 3 określono trzy zasady, których należy przestrzegać przy wymianie informacji między państwami członkowskimi na podstawie dyrektywy: zasadę równoważnego dostępu, zgodnie z którą muszą istnieć zasadniczo takie same warunki wymiany informacji w obrębie państwa członkowskiego i między państwami członkowskimi; zasadę dostępności, która stanowi, że jeżeli informacje dotyczące przestępstwa są dostępne w danym państwie członkowskim, muszą one co do zasady zostać udostępnione również innym państwom członkowskim; oraz zasadę poufności, która gwarantuje wzajemne przestrzeganie przez państwa członkowskie wymogów poufności przy przetwarzaniu takich informacji poprzez zapewnienie podobnego poziomu ochrony.

2) *Wymiana informacji za pośrednictwem pojedynczego punktu kontaktowego (art. 4–6)*

⁴⁴ Dz.U. L 295 z 6.11.2013, s. 27.

⁴⁵ Wniosek dotyczący rozporządzenia Rady w sprawie ustanowienia i funkcjonowania mechanizmu oceny i monitorowania w celu weryfikacji stosowania dorobku Schengen oraz uchylecia rozporządzenia (UE) nr 1053/2013 z dnia 2 czerwca 2021 r.

W art. 4 określono szereg wymogów dotyczących wniosków o informacje składanych do pojedynczego punktu kontaktowego. Dotyczy to w szczególności kryteriów uzasadniających wniosek i kwalifikujących go jako pilny. Wnioski mają być składane przez pojedyncze punkty kontaktowe innych państw członkowskich lub, jeżeli państwo członkowskie tak postanowi, przez inne organy ścigania. Język, w którym złożono wniosek, należy wybrać z wykazu języków, który każde państwo członkowskie ma obowiązek ustanowić i który należy opublikować w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

W art. 5 nakłada się na pojedynczy punkt kontaktowy otrzymujący wnioski o informacje, o których mowa w art. 4, obowiązek przetwarzania wniosków i udzielania na nie odpowiedzi w ściśle określonych terminach, od których można odstąpić jedynie w pewnych ściśle określonych okolicznościach, mianowicie gdy wymagana jest zgoda organu sądowego. Informacje takie muszą być udzielane w tym samym języku, w którym złożono wniosek.

W art. 6 określono wyczerpujący wykaz podstaw, na które pojedynczy punkt kontaktowy może powołać się w obiektywnie uzasadnionych przypadkach, by odmówić ujawnienia informacji, których dotyczy wniosek; o podstawach tych należy niezwłocznie poinformować odpowiedni organ wnioskującego państwa członkowskiego. Przewiduje się możliwość zwracania się przez pojedynczy punkt kontaktowy o wyjaśnienia dotyczące treści wniosków, co skutkuje zawieszeniem biegu mających zastosowanie terminów, jednak tylko wtedy, gdy wyjaśnienia są obiektywnie konieczne, aby uniknąć odmownego rozpatrzenia wniosku. W odniesieniu do innych wyjaśnień, które mogą być uznane za konieczne, takie zawieszenie nie będzie miało miejsca.

3) *Inna wymiana informacji (art. 7–8)*

W art. 7 nałożono na państwa członkowskie obowiązek udostępniania informacji innym państwom członkowskim samorzutnie, tj. z własnej inicjatywy właściwego organu bez składania wniosku o informacje, jeżeli informacje te mogą pomóc w osiągnięciu jednego z celów określonych w dyrektywie.

Art. 8 służy zapewnieniu, aby odpowiednie pojedyncze punkty kontaktowe były na bieżąco informowane o każdej wymianie informacji w odpowiedzi na wniosek, z wyjątkiem wniosków składanych do pojedynczego punktu kontaktowego, tj. o wymianie informacji w odpowiedzi na wniosek rozpatrywany bezpośrednio między organami ścigania różnych państw członkowskich lub w odpowiedzi na wnioski o informacje złożone przez pojedynczy punkt kontaktowy do organu ścigania innego państwa członkowskiego. Obejmuje to wymianę istotnych informacji dokonywaną przez centra współpracy policyjno-celnej oraz wszelkie inne równoważne organy, o ile kwalifikują się one jako organy ścigania na podstawie proponowanej dyrektywy.

4) *Dodatkowe zasady dotyczące udzielania informacji na podstawie rozdziałów II i III (art. 9–13)*

Art. 9 dotyczy sytuacji, w których na mocy prawa krajowego państwa członkowskiego, któremu dostępne są istotne informacje, do udzielenia tych informacji – w odpowiedzi na wniosek albo z własnej inicjatywy – przez pojedynczy punkt kontaktowy albo organ ścigania wymagana jest zgoda organu sądowego. Przepis ten nadaje skuteczność zasadzie równoważnego dostępu i doprecyzowuje ją; zasada ta oznacza, że zasadniczo takie same warunki muszą mieć zastosowanie, gdy informacje, których dotyczy wniosek, wymagają zgody organu sądowego, niezależnie od faktu, że informacje mają zostać udzielone organowi innego państwa członkowskiego, a nie organowi tego samego państwa członkowskiego.

Artykuł ten stanowi również, że dany organ musi niezwłocznie podjąć wszelkie niezbędne kroki, zarówno praktyczne, jak i prawne, zgodnie ze swoim prawem krajowym w celu jak najszybszego uzyskania takiej zgody organu sądowego.

W art. 10 określono pewne wymogi mające na celu zapewnienie odpowiedniej ochrony danych osobowych, wynikające w szczególności z dostosowania do przepisów dyrektywy o ochronie danych w sprawach karnych.

W art. 11 reguluje się kwestię języka, który ma być używany przez pojedyncze punkty kontaktowe i organy ścigania w sytuacjach określonych w niniejszej dyrektywie, zarówno w odniesieniu do faktycznego udzielania informacji, jak i wszelkiej innej związanej z nimi komunikacji. Takie wymogi językowe nie mają zastosowania do bezpośredniej wymiany informacji i innej komunikacji, o których mowa w art. 8. Państwa członkowskie mają ustanowić wykaz akceptowanych przez nie języków, w którym powinien się znaleźć również język angielski. Wykazy te Komisja ma obowiązek opublikować w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

W art. 12 nałożono na pojedyncze punkty kontaktowe oraz na wszystkie inne organy ścigania obowiązek systematycznego informowania Europolu (tj. przesyłania mu kopii), o ile wymiana informacji dotyczy przestępstw wchodzących w zakres działania Europolu określony w jego akcie podstawowym. Obowiązek ten służy zapewnieniu, aby Europol mógł wypełniać swoją rolę centrum informacji w UE w odniesieniu do informacji istotnych dla ochrony porządku publicznego.

W art. 13 zobowiązano wszystkie właściwe organy do korzystania z zarządzanej przez Europol aplikacji sieci bezpiecznej wymiany informacji (SIENA), i do posiadania w tym celu bezpośredniego połączenia z tą aplikacją, na potrzeby wszelkiej wymiany informacji i powiązanej komunikacji objętych dyrektywą. Przepisy dotyczące obowiązkowego korzystania z aplikacji SIENA nie mają zastosowania, w przypadku gdy konkretne akty prawa Unii zawierają inne wymogi dotyczące kanału komunikacji, którego należy używać, na przykład do wymiany informacji regulowanej rozporządzeniem w sprawie SIS⁴⁶, biorąc pod uwagę, że wymiana na podstawie takich konkretnych aktów jest wyłączona z zakresu stosowania niniejszej dyrektywy.

5) *Minimalne wymogi dotyczące ustanowienia pojedynczego punktu kontaktowego jako centralnego podmiotu koordynującego wymianę informacji między państwami członkowskimi (art. 14–16)*

W piątym bloku przepisów zobowiązano każde państwo członkowskie do ustanowienia lub wyznaczenia pojedynczego punktu kontaktowego jako centralnego podmiotu koordynującego wymianę informacji między jego organami ścigania a organami innych państw członkowskich w zakresie stosowania dyrektywy, a także rozwinięto wynikające z tego

⁴⁶ Dz.U. L 312 z 7.12.2018, s. 1. Rozporządzenie (UE) 2018/1860 w sprawie użytkowania Systemu Informacyjnego Schengen do celów powrotu nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich; rozporządzenie (UE) 2018/1861 w sprawie utworzenia, funkcjonowania i użytkowania Systemu Informacyjnego Schengen (SIS) w dziedzinie odpraw granicznych, zmiany konwencji wykonawczej do układu z Schengen oraz zmiany i uchylenia rozporządzenia (WE) nr 1987/2006; rozporządzenie (UE) 2018/1862 w sprawie utworzenia, funkcjonowania i użytkowania Systemu Informacyjnego Schengen (SIS) w dziedzinie współpracy policyjnej i współpracy wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych, zmiany i uchylenia decyzji Rady 2007/533/WSiSW oraz uchylenia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1986/2006 i decyzji Komisji 2010/261/UE, z późniejszymi zmianami.

wymogi. Określono w nim szereg minimalnych wymogów, które musi spełniać każdy pojedynczy punkt kontaktowy.

W art. 14 określono zadania i zdolności pojedynczego punktu kontaktowego. W celu wykonywania swoich funkcji pojedynczy punkt kontaktowy musi mieć dostęp do niezbędnych informacji i być systematycznie informowany o wszelkiej bezpośredniej wymianie informacji między jego organami krajowymi a organami pozostałych państw członkowskich. O faktycznym ustanowieniu lub wyznaczeniu pojedynczych punktów kontaktowych należy powiadomić w określonym terminie Komisję, która następnie musi opublikować takie powiadomienia w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

W art. 15 ustanowiono minimalne wymogi dotyczące składu pojedynczego punktu kontaktowego, pozostawiając każdemu państwu członkowskiemu pewien stopień elastyczności w określaniu dokładnej organizacji i składu punktu, które uznaje się za najbardziej odpowiednie w zależności od warunków krajowych, pod warunkiem że spełnione są wymogi dyrektywy.

W art. 16 określono minimalne wymogi dotyczące systemu zarządzania sprawami pojedynczych punktów kontaktowych.

6) *Przepisy końcowe*

Przepisy końcowe zapewniają właściwe monitorowanie wykonania proponowanej dyrektywy. Po pierwsze, jest ona monitorowana przez państwa członkowskie w ramach obowiązku gromadzenia i przekazywania co roku minimalnego zestawu danych statystycznych (art. 17). Po drugie, jest ona monitorowana przez Komisję w ramach obowiązku składania sprawozdań Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, z uwzględnieniem między innymi danych dostarczonych przez państwa członkowskie, co umożliwia, po trzecie, monitorowanie wykonania dyrektywy również przez te dwie instytucje (art. 18).

Ponadto art. 19, 20, 21, 22 i 23 dotyczą szeregu niezbędnych kwestii prawnych i technicznych, mianowicie usunięcia lub uchylecia wcześniej obowiązujących przepisów, zastąpionych przepisami proponowanej dyrektywy, transpozycji do prawa krajowego, a także wejścia w życie i adresatów. Jeżeli chodzi o obowiązujące przepisy zawarte w konwencji wykonawczej do układu z Schengen (art. 19), jej art. 39 zostaje zastąpiony jedynie w zakresie, w jakim artykuł ten odnosi się do wymiany informacji do celów określonych w proponowanej dyrektywie. Art. 39 ma nadal zastosowanie do innych form współpracy policyjnej objętych tym artykułem. Natomiast art. 46 konwencji wykonawczej do układu z Schengen, który dotyczy konkretnie takiej wymiany informacji, zostaje w pełni zastąpiony proponowaną dyrektywą i w związku z tym zostaje uchylony.

Wniosek

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

**w sprawie wymiany informacji między organami ścigania państw członkowskich,
uchylająca decyzję ramową Rady 2006/960/WSiSW**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 87 ust. 2 lit. a),

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zagrożenia transnarodowe związane z działalnością przestępczą wymagają skoordynowanej, ukierunkowanej i dostosowanej reakcji. Chociaż organy krajowe działające w terenie są na pierwszej linii w zwalczaniu przestępczości zorganizowanej i terroryzmu, działania na szczeblu Unii mają zasadnicze znaczenie dla zapewnienia efektywnej i skutecznej współpracy, w tym w zakresie wymiany informacji. Ponadto przestępczość zorganizowana i terroryzm szczególnie unaoczniają powiązania między bezpieczeństwem zewnętrznym a wewnętrznym. Zagrożenia te rozprzestrzeniają się ponad granicami i przejawiają się w działalności zorganizowanych grup przestępczych i grup terrorystycznych angażujących się w różnorodną działalność przestępczą.
- (2) Na obszarze bez kontroli na granicach wewnętrznych funkcjonariusze policji w jednym państwie członkowskim powinni mieć, w ramach mającego zastosowanie prawa Unii i prawa krajowego, możliwość uzyskania równoważnego dostępu do informacji, którymi dysponują ich koledzy w innym państwie członkowskim. W tym względzie organy ścigania powinny współpracować skutecznie i domyślnie w całej Unii. Dlatego też istotnym elementem środków stanowiących podstawę bezpieczeństwa publicznego na współzależnym obszarze bez kontroli na granicach wewnętrznych jest współpraca policyjna w zakresie wymiany istotnych informacji na potrzeby ochrony porządku publicznego. Wymiana informacji na temat przestępczości i działalności przestępczej, w tym terroryzmu, służy ogólnemu celowi, jakim jest ochrona bezpieczeństwa osób fizycznych.
- (3) Wymiana informacji między państwami członkowskimi do celów zapobiegania przestępstwom i ich wykrywania jest uregulowana konwencją wykonawczą do układu

z Schengen z dnia 14 czerwca 1985 r.⁴⁷, przyjętą w dniu 19 czerwca 1990 r., w szczególności jej art. 39 i 46. Decyzja ramowa Rady 2006/960/WSiSW⁴⁸ częściowo zastąpiła te przepisy i wprowadziła nowe zasady wymiany informacji oraz danych wywiadowczych między organami ścigania państw członkowskich.

- (4) Oceny, w tym oceny przeprowadzone na podstawie rozporządzenia Rady (UE) nr 1053/2013⁴⁹, wykazały, że decyzja ramowa 2006/960/WSiSW nie jest wystarczająco jasna i nie zapewnia odpowiedniej i szybkiej wymiany istotnych informacji między państwami członkowskimi. Z ocen wynika również, że ta decyzja ramowa jest w niewielkim stopniu stosowana w praktyce, częściowo ze względu na obserwowany brak jasności między zakresem stosowania konwencji wykonawczej do układu z Schengen a zakresem stosowania tej decyzji ramowej.
- (5) Istniejące ramy prawne składające się z odpowiednich postanowień konwencji wykonawczej do układu z Schengen i decyzji ramowej 2006/960/WSiSW należy zatem zaktualizować i zastąpić, aby ułatwić i zapewnić – poprzez ustanowienie jasnych i zharmonizowanych zasad – odpowiednią i szybką wymianę informacji między właściwymi organami ścigania różnych państw członkowskich.
- (6) Należy w szczególności zlikwidować rozbieżności między odpowiednimi postanowieniami konwencji wykonawczej do układu z Schengen a decyzją ramową 2006/960/WSiSW poprzez uwzględnienie wymiany informacji do celów zapobiegania przestępstwom, ich wykrywania lub prowadzenia postępowań przygotowawczych w ich sprawie, a tym samym zastąpienie w pełni – w zakresie, w jakim dotyczy to takiej wymiany – art. 39 i 46 tej konwencji, co zapewni niezbędną pewność prawa. Należy ponadto uprościć i doprecyzować odpowiednie zasady, aby ułatwić ich skuteczne stosowanie w praktyce.
- (7) Konieczne jest ustanowienie zasad regulujących przekrojowe aspekty takiej wymiany informacji między państwami członkowskimi. Przepisy niniejszej dyrektywy nie powinny wpływać na stosowanie przepisów prawa Unii dotyczących konkretnych systemów lub ram takiej wymiany informacji, takich jak przepisy ustanowione w rozporządzeniach Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1860⁵⁰, (UE) 2018/1861⁵¹, (UE) 2018/1862⁵² i (UE) 2016/794⁵³, dyrektywach Parlamentu

⁴⁷ Konwencja wykonawcza do układu z Schengen z dnia 14 czerwca 1985 r. między Rządami Państw Unii Gospodarczej Beneluksu, Republiki Federalnej Niemiec oraz Republiki Francuskiej w sprawie stopniowego znoszenia kontroli na wspólnych granicach (Dz.U. L 239 z 22.9.2000, s. 19).

⁴⁸ Decyzja ramowa Rady 2006/960/WSiSW z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie uproszczenia wymiany informacji i danych wywiadowczych między organami ścigania państw członkowskich Unii Europejskiej (Dz.U. L 386 z 29.12.2006, s. 89).

⁴⁹ Rozporządzenie Rady (UE) nr 1053/2013 z dnia 7 października 2013 r. w sprawie ustanowienia mechanizmu oceny i monitorowania w celu weryfikacji stosowania dorobku Schengen oraz uchylenia decyzji komitetu wykonawczego z dnia 16 września 1998 r. dotyczącej utworzenia Stałego Komitetu ds. Oceny i Wprowadzania w Życie Dorobku Schengen (Dz.U. L 295 z 6.11.2013, s. 27).

⁵⁰ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1860 z dnia 28 listopada 2018 r. w sprawie użytkowania Systemu Informacyjnego Schengen do celów powrotu nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich (Dz.U. L 312 z 7.12.2018, s. 1).

⁵¹ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1861 z dnia 28 listopada 2018 r. w sprawie utworzenia, funkcjonowania i użytkowania Systemu Informacyjnego Schengen (SIS) w dziedzinie odpraw granicznych, zmiany konwencji wykonawczej do układu z Schengen oraz zmiany i uchylenia rozporządzenia (WE) nr 1987/2006 (Dz.U. L 312 z 7.12.2018, s. 14).

Europejskiego i Rady (UE) 2016/681⁵⁴ i 2019/1153⁵⁵ oraz decyzjach Rady 2008/615/WSiSW⁵⁶ i 2008/616/WSiSW⁵⁷.

- (8) Niniejsza dyrektywa nie reguluje udzielania i wykorzystywania informacji jako dowodów w postępowaniu sądowym. W szczególności nie należy jej rozumieć jako ustanawiającej prawo do wykorzystywania informacji udzielonych na podstawie niniejszej dyrektywy jako dowodów i w związku z tym nie ma ona wpływu na żaden przewidziany w obowiązujących przepisach wymóg uzyskania zgody państwa członkowskiego udzielającego informacji na takie wykorzystanie. Niniejsza dyrektywa pozostaje bez wpływu na akty prawa Unii dotyczące dowodów, takie jak rozporządzenie (UE) .../...⁵⁸ [*w sprawie europejskiego nakazu wydania dowodów dotyczącego elektronicznego materiału dowodowego w sprawach karnych i europejskiego nakazu zabezpieczenia dowodów dotyczącego elektronicznego materiału dowodowego w sprawach karnych*] oraz dyrektywa (UE) .../...⁵⁹ [*ustanawiająca zharmonizowane przepisy dotyczące mianowania przedstawicieli prawnych w celu gromadzenia dowodów na potrzeby postępowań karnych*].
- (9) Wszelka wymiana informacji na podstawie niniejszej dyrektywy powinna podlegać trzem zasadom ogólnym, mianowicie zasadom dostępności, równoważnego dostępu i poufności. Chociaż zasady te nie naruszają bardziej szczegółowych przepisów niniejszej dyrektywy, powinny one w stosownych przypadkach kierować jej wykładnią i stosowaniem. Na przykład zasadę dostępności należy rozumieć jako wskazującą, że istotne informacje dostępne dla pojedynczego punktu kontaktowego lub organów ścigania jednego państwa członkowskiego powinny być dostępne, w najszerszym możliwym zakresie, również punktom lub organom innych państw

⁵² Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1862 z dnia 28 listopada 2018 r. w sprawie utworzenia, funkcjonowania i użytkowania Systemu Informacyjnego Schengen (SIS) w dziedzinie współpracy policyjnej i współpracy wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych, zmiany i uchylecia decyzji Rady 2007/533/WSiSW oraz uchylecia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1986/2006 i decyzji Komisji 2010/261/UE (Dz.U. L 312 z 7.12.2018, s. 56).

⁵³ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/794 z dnia 11 maja 2016 r. w sprawie Agencji Unii Europejskiej ds. Współpracy Organów Ścigania (Europol), zastępujące i uchylające decyzje Rady 2009/371/WSiSW, 2009/934/WSiSW, 2009/935/WSiSW, 2009/936/WSiSW i 2009/968/WSiSW (Dz.U. L 135 z 24.5.2016, s. 53).

⁵⁴ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/681 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie wykorzystywania danych dotyczących przelotu pasażera (danych PNR) w celu zapobiegania przestępstwom terrorystycznym i poważnej przestępczości, ich wykrywania, prowadzenia postępowań przygotowawczych w ich sprawie i ich ścigania (Dz.U. L 119 z 4.5.2016, s. 132).

⁵⁵ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1153 z dnia 20 czerwca 2019 r. ustanawiająca zasady ułatwiające korzystanie z informacji finansowych i innych informacji w celu zapobiegania niektórym przestępstwom, ich wykrywania, prowadzenia dochodzeń w ich sprawie lub ich ścigania oraz uchylająca decyzję Rady 2000/642/WSiSW (Dz.U. L 186 z 11.7.2019, s. 122).

⁵⁶ Decyzja Rady 2008/615/WSiSW z dnia 23 czerwca 2008 r. w sprawie intensyfikacji współpracy transgranicznej, szczególnie w zwalczaniu terroryzmu i przestępczości transgranicznej (Dz.U. L 210 z 6.8.2008, s. 1).

⁵⁷ Decyzja Rady 2008/616/WSiSW z dnia 23 czerwca 2008 r. w sprawie wdrożenia decyzji 2008/615/WSiSW w sprawie intensyfikacji współpracy transgranicznej, szczególnie w zwalczaniu terroryzmu i przestępczości transgranicznej (Dz.U. L 210 z 6.8.2008, s. 12). Wniosek dotyczący rozporządzenia w sprawie zautomatyzowanej wymiany danych na potrzeby współpracy policyjnej („Prüm II”) ma na celu uchylecie części tych decyzji Rady.

⁵⁸ Wniosek dotyczący rozporządzenia, COM/2018/225 final – 2018/0108 (COD).

⁵⁹ Wniosek dotyczący dyrektywy, COM/2018/226 final – 2018/0107 (COD).

członkowskich. Zasada ta nie powinna jednak wpływać na stosowanie w uzasadnionych przypadkach przepisów szczegółowych niniejszej dyrektywy ograniczających dostępność informacji, takich jak przepisy dotyczące podstaw odmowy w odniesieniu do wniosków o informacje i o zgodę organu sądowego. Ponadto zgodnie z zasadą równoważnego dostępu dostęp pojedynczego punktu kontaktowego i organów ścigania innych państw członkowskich do istotnych informacji powinien być zasadniczo taki sam – a zatem nie powinien być ani bardziej, ani mniej rygorystyczny niż dostęp punktu i organów jednego i tego samego państwa członkowskiego, z zastrzeżeniem bardziej szczegółowych przepisów dyrektywy.

- (10) Aby osiągnąć cel, jakim jest ułatwienie i zapewnienie odpowiedniej i szybkiej wymiany informacji między państwami członkowskimi, należy ustanowić przepisy umożliwiające uzyskanie takich informacji w drodze skierowania wniosku o informacje do pojedynczego punktu kontaktowego innego zainteresowanego państwa członkowskiego zgodnie z pewnymi jasnymi, uproszczonymi i zharmonizowanymi wymogami. W odniesieniu do treści takich wniosków o informacje należy w szczególności określić – w sposób wyczerpujący i wystarczająco szczegółowy oraz bez uszczerbku dla potrzeby indywidualnej oceny – kiedy należy je uznać za pilne i jakie wyjaśnienia powinny zawierać jako minimum.
- (11) Chociaż pojedyncze punkty kontaktowe każdego państwa członkowskiego powinny w każdym przypadku mieć możliwość składania wniosków o informacje do pojedynczego punktu kontaktowego innego państwa członkowskiego, w celu zapewnienia elastyczności państwa członkowskie powinny mieć możliwość podjęcia decyzji, że ich organy ścigania również mogą składać takie wnioski. Aby pojedyncze punkty kontaktowe mogły pełnić swoje funkcje koordynacyjne przewidziane w niniejszej dyrektywie, konieczne jest jednak, by w przypadku gdy państwo członkowskie podejmuje taką decyzję, jego pojedynczy punkt kontaktowy był informowany o wszystkich takich wychodzących wnioskach, a także o wszelkiej związanej z nimi komunikacji, poprzez każdorazowe przesłanie mu ich kopii.
- (12) Do zapewnienia szybkiego przetwarzania wniosków o informacje składanych do pojedynczego punktu kontaktowego niezbędne są terminy. Terminy te powinny być jasne i proporcjonalne oraz powinny uwzględniać, czy wniosek o informacje jest pilny i czy wymagana jest uprzednia zgoda organu sądowego. W celu zapewnienia przestrzegania mających zastosowanie terminów, a jednocześnie umożliwienia pewnej elastyczności, gdy jest to obiektywnie uzasadnione, należy zezwolić w drodze wyjątku na odstępstwa tylko wtedy, gdy właściwy organ sądowy państwa członkowskiego, do którego skierowano wniosek, potrzebuje dodatkowego czasu na podjęcie decyzji w sprawie udzielenia niezbędnej zgody organu sądowego, i tylko w takim zakresie. Taka potrzeba może powstać na przykład ze względu na szeroki zakres lub złożoność kwestii uwzględnionych we wniosku o informacje.
- (13) W wyjątkowych przypadkach obiektywnie uzasadnione może być odmowne rozpatrzenie przez państwo członkowskie wniosku o informacje złożonego do pojedynczego punktu kontaktowego. Aby zapewnić skuteczne funkcjonowanie systemu utworzonego niniejszą dyrektywą, przypadki te powinny być wyczerpująco określone, a ich wykładni należy dokonywać w sposób zawężający. Jeżeli tylko część informacji, których dotyczy taki wniosek o informacje, ma związek z powodami odmownego rozpatrzenia wniosku, pozostałe informacje należy dostarczyć w terminie określonym w niniejszej dyrektywie. Należy przewidzieć możliwość zwrócenia się

o wyjaśnienia, które powinny skutkować zawieszeniem biegu mających zastosowanie terminów. Taka możliwość powinna jednak istnieć tylko wtedy, gdy wyjaśnienia są obiektywnie konieczne i proporcjonalne, ponieważ w przeciwnym razie wniosek o informację musiałby zostać rozpatrzony odmownie z jednego z powodów wymienionych w niniejszej dyrektywie. W interesie skutecznej współpracy należy zachować możliwość zwrócenia się o niezbędne wyjaśnienia również w innych sytuacjach, co jednak nie powinno prowadzić do zawieszenia biegu terminów.

- (14) Aby zapewnić niezbędną elastyczność w świetle potrzeb operacyjnych, które mogą się różnić w praktyce, należy przewidzieć dwa inne sposoby wymiany informacji oprócz wniosków o informację składanych do pojedynczych punktów kontaktowych. Pierwszym z nich jest spontaniczne udzielenie informacji, tj. z własnej inicjatywy pojedynczego punktu kontaktowego albo organów ścigania bez uprzedniego wniosku. Drugim z nich jest udzielenie informacji w odpowiedzi na wnioski o informację złożone przez pojedyncze punkty kontaktowe albo organy ścigania nie do pojedynczego punktu kontaktowego, lecz bezpośrednio do organów ścigania innego państwa członkowskiego. W odniesieniu do obu sposobów należy określić jedynie ograniczoną liczbę minimalnych wymogów, w szczególności dotyczących informowania pojedynczych punktów kontaktowych oraz – jeżeli chodzi o udzielanie informacji z własnej inicjatywy – sytuacji, w jakich informacje mają być udzielane, oraz języka, w którym należy to czynić.
- (15) Ważnym zabezpieczeniem może być wymóg uzyskania uprzedniej zgody organu sądowego na udzielenie informacji. Systemy prawne państw członkowskich różnią się pod tym względem i niniejsza dyrektywa nie powinna być rozumiana jako mająca wpływ na takie wymogi ustanowione na podstawie prawa krajowego, z wyjątkiem uzależnienia ich od spełnienia warunku, że wymiana krajowa i wymiana między państwami członkowskimi muszą być traktowane w sposób równoważny zarówno pod względem merytorycznym, jak i proceduralnym. Ponadto aby ograniczyć do minimum wszelkie opóźnienia i komplikacje związane ze stosowaniem takiego wymogu, pojedynczy punkt kontaktowy lub, w stosownych przypadkach, organy ścigania państwa członkowskiego właściwego organu sądowego powinny podjąć wszelkie kroki praktyczne i prawne, w razie potrzeby we współpracy z pojedynczym punktem kontaktowym lub organem ścigania innego państwa członkowskiego, które wystąpiło o informację, w celu jak najszybszego uzyskania zgody organu sądowego.
- (16) Szczególnie ważne jest zapewnienie ochrony danych osobowych zgodnie z prawem Unii w odniesieniu do wszelkiej wymiany informacji na podstawie niniejszej dyrektywy. W tym celu przepisy niniejszej dyrektywy należy dostosować do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/680⁶⁰. W szczególności należy określić, że wszelkie dane osobowe wymieniane przez pojedyncze punkty kontaktowe i organy ścigania mają pozostać ograniczone do kategorii danych wymienionych w sekcji B pkt 2 załącznika II do rozporządzenia Parlamentu

⁶⁰ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/680 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez właściwe organy do celów zapobiegania przestępczości, prowadzenia postępowań przygotowawczych, wykrywania i ścigania czynów zabronionych i wykonywania kar, w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchyłająca decyzję ramową Rady 2008/977/WSiSW (Dz.U. L 119 z 4.5.2016, s. 89).

Europejskiego i Rady (UE) 2016/794⁶¹. Ponadto w miarę możliwości wszelkie takie dane osobowe należy klasyfikować pod względem stopnia ich prawdziwości i wiarygodności, przy czym fakty należy odróżniać od osobistych osądów w celu zapewnienia ochrony osób fizycznych oraz jakości i wiarygodności wymienianych informacji. Jeżeli okaże się, że dane osobowe są nieprawidłowe, należy je niezwłocznie sprostować lub usunąć. Takie sprostowanie lub usunięcie, a także wszelkie inne przetwarzanie danych osobowych w związku z działaniami na podstawie niniejszej dyrektywy, powinny odbywać się zgodnie z mającymi zastosowanie przepisami prawa Unii, w szczególności dyrektywą (UE) 2016/680 oraz rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679⁶², na które to przepisy niniejsza dyrektywa nie ma wpływu.

- (17) Dla umożliwienia odpowiedniego i szybkiego udzielania informacji przez pojedyncze punkty kontaktowe, w odpowiedzi na wniosek albo z własnej inicjatywy, istotne jest, by odpowiedni urzędnicy zainteresowanych państw członkowskich rozumieli się wzajemnie. Bariery językowe często utrudniają transgraniczną wymianę informacji. Z tego względu należy ustanowić zasady dotyczące używania języków, w których mają być przekazywane wnioski o informacje składane do pojedynczych punktów kontaktowych, informacje udzielane przez pojedyncze punkty kontaktowe, a także wszelka inna związana z nimi komunikacja, np. w sprawie odmów i wyjaśnień. Zasady te powinny zapewniać równowagę między – z jednej strony – poszanowaniem różnorodności językowej w Unii i utrzymaniem kosztów tłumaczenia na możliwie najniższym poziomie a – z drugiej strony – potrzebami operacyjnymi związanymi z odpowiednią i szybką transgraniczną wymianą informacji. Państwa członkowskie powinny zatem ustanowić wykaz zawierający co najmniej jeden wybrany przez siebie język urzędowy Unii, ale zawierający również jeden język szeroko rozumiany i używany w praktyce, mianowicie język angielski.
- (18) Priorytetem jest dalszy rozwój Agencji Unii Europejskiej ds. Współpracy Organów Ścigania (Europol) jako unijnego centrum informacji kryminalnych. Dlatego też w przypadku wymiany informacji lub jakiegokolwiek powiązanej komunikacji, niezależnie od tego, czy odbywają się one na podstawie wniosku o informacje złożonego do pojedynczego punktu kontaktowego lub organu ścigania, czy też z własnej inicjatywy punktu lub organu, należy przesłać kopię do Europolu, jednak wyłącznie o ile informacje te dotyczą przestępstw wchodzących w zakres celów Europolu. W praktyce można to wykonać poprzez domyślne zaznaczenie odpowiedniego pola w aplikacji SIENA.
- (19) Należy zaradzić mnożeniu kanałów komunikacyjnych wykorzystywanych do przekazywania informacji dotyczących egzekwowania prawa między państwami członkowskimi oraz związanej z nimi komunikacji, ponieważ utrudnia to odpowiednią i szybką wymianę takich informacji. W związku z tym korzystanie z aplikacji sieci

⁶¹ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/794 z dnia 11 maja 2016 r. w sprawie Agencji Unii Europejskiej ds. Współpracy Organów Ścigania (Europol), zastępujące i uchylające decyzje Rady 2009/371/WSiSW, 2009/934/WSiSW, 2009/935/WSiSW, 2009/936/WSiSW i 2009/968/WSiSW (Dz.U. L 135 z 24.5.2016, s. 53).

⁶² Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz.U. L 119 z 4.5.2016, s. 1).

bezpiecznej wymiany informacji o nazwie SIENA, zarządzanej przez Europol zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2016/794, powinno być obowiązkowe w odniesieniu do wszelkiego takiego przekazywania i komunikacji na podstawie niniejszej dyrektywy, w tym wysyłania wniosków o informacje składanych do pojedynczych punktów kontaktowych i bezpośrednio do organów ścigania, udzielania informacji w odpowiedzi na takie wnioski i z własnej inicjatywy, komunikacji w sprawie odmów i wyjaśnień, a także kopii przesyłanych do pojedynczych punktów kontaktowych i Europolu. W tym celu wszystkie pojedyncze punkty kontaktowe, a także wszystkie organy ścigania, które mogą być zaangażowane w taką wymianę, powinny być bezpośrednio połączone z aplikacją SIENA. Należy jednak przewidzieć w tym zakresie okres przejściowy, aby umożliwić pełne wdrożenie SIENA.

- (20) W celu uproszczenia i ułatwienia przepływów informacji oraz lepszego zarządzania nimi każde państwo członkowskie powinno ustanowić lub wyznaczyć pojedynczy punkt kontaktowy odpowiedzialny za koordynację wymiany informacji na podstawie niniejszej dyrektywy. Pojedyncze punkty kontaktowe powinny w szczególności przyczyniać się do niwelowania fragmentacji środowiska organów ścigania, zwłaszcza w odniesieniu do przepływów informacji, w odpowiedzi na rosnącą potrzebę wspólnego zwalczania przestępczości transgranicznej, takiej jak nielegalny obrót środkami odurzającymi i terroryzm. Aby pojedyncze punkty kontaktowe mogły skutecznie pełnić swoje funkcje koordynacyjne w odniesieniu do transgranicznej wymiany informacji na potrzeby ochrony porządku publicznego na podstawie niniejszej dyrektywy, należy im powierzyć szereg konkretnych zadań stanowiących minimum, a także powinny one mieć pewne minimalne zdolności.
- (21) Te zdolności pojedynczych punktów kontaktowych powinny obejmować dostęp do wszystkich informacji dostępnych w ich własnym państwie członkowskim, w tym łatwy w obsłudze dostęp do wszystkich odpowiednich unijnych i międzynarodowych baz danych i platform, zgodnie z warunkami określonymi w mających zastosowanie przepisach unijnych i krajowych. Aby pojedyncze punkty kontaktowe mogły spełniać wymogi niniejszej dyrektywy, w szczególności wymogi dotyczące terminów, powinny dysponować odpowiednimi zasobami, w tym odpowiednimi zdolnościami w zakresie tłumaczeń, i działać przez całą dobę. W tym względzie posiadanie punktu obsługi, który jest w stanie sprawdzać, przetwarzać i przekazywać przychodzące wnioski o informacje, może zwiększyć efektywność i skuteczność tych punktów. Zdolności te powinny również obejmować stałe dysponowanie organami sądowymi właściwymi do udzielania niezbędnych zgód organu sądowego. W praktyce można to osiągnąć na przykład przez zapewnienie fizycznej obecności lub funkcjonalnej dostępności takich organów sądowych w pomieszczeniach pojedynczego punktu kontaktowego albo bezpośredniej dostępności na wezwanie.
- (22) Aby pojedyncze punkty kontaktowe mogły skutecznie wykonywać swoje funkcje koordynacyjne przewidziane w niniejszej dyrektywie, w skład tych punktów powinni wchodzić przedstawiciele krajowych organów ścigania, których zaangażowanie jest niezbędne do odpowiedniej i szybkiej wymiany informacji na podstawie niniejszej dyrektywy. Chociaż decyzja o dokładnej organizacji i składzie niezbędnych do spełnienia tego wymogu należy do poszczególnych państw członkowskich, przedstawicielami takimi mogą być organy policji, służby celne i inne organy ścigania właściwe do zapobiegania przestępstwom, ich wykrywania lub prowadzenia postępowań przygotowawczych w ich sprawie, a także ewentualne punkty kontaktowe biur regionalnych i dwustronnych, takie jak urzędnicy łącznikowi i attaché

oddelegowani do innych państw członkowskich, oraz odpowiednie unijne organy ścigania, takie jak Europol. W interesie skutecznej koordynacji w skład pojedynczych punktów kontaktowych powinni jednak wchodzić co najmniej przedstawiciele jednostki krajowej Europolu, biura SIRENE, jednostki do spraw informacji o pasażerach oraz krajowego biura Interpolu, zgodnie z odpowiednimi przepisami i niezależnie od tego, że niniejsza dyrektywa nie ma zastosowania do wymiany informacji konkretnie uregulowanej takimi przepisami Unii.

- (23) Wdrożenie przez pojedyncze punkty kontaktowe i obsługa jednolitego elektronicznego systemu zarządzania sprawami posiadającego określone minimalne funkcje i zdolności są niezbędne, aby punkty te były w stanie wykonywać w skuteczny i efektywny sposób zadania wynikające z niniejszej dyrektywy, w szczególności w odniesieniu do zarządzania informacjami.
- (24) Aby umożliwić niezbędne monitorowanie i ocenę stosowania niniejszej dyrektywy, państwa członkowskie powinny być zobowiązane do gromadzenia i corocznego przekazywania Komisji pewnych danych. Wymóg ten jest niezbędny w szczególności w celu zaradzenia brakowi porównywalnych danych ilościowych dotyczących wymiany istotnych informacji, a ponadto ułatwia on Komisji wypełnianie obowiązku sprawozdawczego.
- (25) Ze względu na transgraniczny charakter przestępczości i terroryzmu państwa członkowskie są zmuszone polegać na sobie nawzajem w zwalczaniu takich przestępstw. Państwa członkowskie działające pojedynczo nie mogą osiągnąć w wystarczającym stopniu odpowiednich i szybkich przepływów informacji między właściwymi organami ścigania a Europolem. Ze względu na skalę i skutki działania cel ten można lepiej osiągnąć na szczeblu Unii przez ustanowienie wspólnych zasad wymiany informacji. Unia może zatem przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest niezbędne do osiągnięcia tych celów.
- (26) Zgodnie z art. 1 i 2 Protokołu nr 22 w sprawie stanowiska Danii, załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej i do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, Dania nie uczestniczy w przyjęciu niniejszej dyrektywy i nie jest nią związana ani jej nie stosuje. Biorąc pod uwagę, że niniejsza dyrektywa jest oparta na dorobku Schengen, Dania powinna, zgodnie z art. 4 tego protokołu – w terminie sześciu miesięcy od daty przyjęcia niniejszej dyrektywy przez Radę – podjąć decyzję o jej ewentualnej transpozycji do swojego prawa krajowego.
- (27) Niniejsza dyrektywa stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen, które mają zastosowanie do Irlandii zgodnie z decyzją Rady 2002/192/WE⁶³; Irlandia uczestniczy zatem w przyjęciu niniejszej dyrektywy i jest nią związana.
- (28) W odniesieniu do Islandii i Norwegii niniejsza dyrektywa stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen w rozumieniu Umowy zawartej przez Radę Unii Europejskiej i Republikę Islandii oraz Królestwo Norwegii dotyczącej włączenia tych

⁶³ Decyzja Rady 2002/192/WE z dnia 28 lutego 2002 r. dotycząca wniosku Irlandii o zastosowanie wobec niej niektórych przepisów dorobku Schengen (Dz.U. L 64 z 7.3.2002).

dwóch państw we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen⁶⁴, które wchodzą w zakres obszaru, o którym mowa w art. 1 lit. H decyzji Rady 1999/437/WE⁶⁵.

- (29) W odniesieniu do Szwajcarii niniejsza dyrektywa stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen w rozumieniu Umowy między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską w sprawie włączenia Konfederacji Szwajcarskiej we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen⁶⁶, które wchodzą w zakres obszaru, o którym mowa w art. 1 lit. H decyzji Rady 1999/437/WE w związku z art. 3 decyzji Rady 2008/146/WE⁶⁷ i art. 3 decyzji Rady 2008/149/WSiSW⁶⁸.
- (30) W odniesieniu do Liechtensteinu niniejsza dyrektywa stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen w rozumieniu Protokołu między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską, Konfederacją Szwajcarską i Księstwem Liechtensteinu w sprawie przystąpienia Księstwa Liechtensteinu do Umowy między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską i Konfederacją Szwajcarską dotyczącej włączenia Konfederacji Szwajcarskiej we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen⁶⁹, które wchodzą w zakres obszaru, o którym mowa w art. 1 lit. H decyzji Rady 1999/437/WE w związku z art. 3 decyzji Rady 2011/350/UE⁷⁰ i art. 3 decyzji Rady 2011/349/UE⁷¹,

⁶⁴ Dz.U. L 176 z 10.7.1999, s. 36.

⁶⁵ Decyzja Rady 1999/437/WE z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie niektórych warunków stosowania Układu zawartego przez Radę Unii Europejskiej i Republikę Islandii oraz Królestwo Norwegii dotyczącego włączenia tych dwóch państw we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen (Dz.U. L 176 z 10.7.1999).

⁶⁶ Dz.U. L 53 z 27.2.2008, s. 52.

⁶⁷ Decyzja Rady 2008/146/WE z dnia 28 stycznia 2008 r. w sprawie zawarcia w imieniu Wspólnoty Europejskiej Umowy między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską i Konfederacją Szwajcarską dotyczącej włączenia tego państwa we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen (Dz.U. L 53 z 27.2.2008).

⁶⁸ Decyzja Rady 2008/149/WSiSW z dnia 28 stycznia 2008 r. w sprawie zawarcia w imieniu Unii Europejskiej Umowy między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską i Konfederacją Szwajcarską w sprawie włączenia Konfederacji Szwajcarskiej we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen (Dz.U. L 53 z 27.2.2008).

⁶⁹ Dz.U. L 160 z 18.6.2011, s. 21.

⁷⁰ Decyzja Rady 2011/350/UE z dnia 7 marca 2011 r. w sprawie zawarcia w imieniu Unii Europejskiej Protokołu między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską, Konfederacją Szwajcarską i Księstwem Liechtensteinu w sprawie przystąpienia Księstwa Liechtensteinu do Umowy między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską i Konfederacją Szwajcarską dotyczącej włączenia Konfederacji Szwajcarskiej we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen, odnoszącego się do zniesienia kontroli na granicach wewnętrznych i do przemieszczania się osób (Dz.U. L 160 z 18.6.2011).

⁷¹ Decyzja Rady 2011/349/UE z dnia 7 marca 2011 r. w sprawie zawarcia w imieniu Unii Europejskiej Protokołu między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską, Konfederacją Szwajcarską i Księstwem Liechtensteinu w sprawie przystąpienia Księstwa Liechtensteinu do Umowy między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską i Konfederacją Szwajcarską dotyczącej włączenia Konfederacji Szwajcarskiej we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen, odnoszącego się w szczególności do współpracy sądowej w sprawach karnych i współpracy policji (Dz.U. L 160 z 18.6.2011).

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Rozdział I

Przepisy ogólne

Artykuł 1

Przedmiot i zakres stosowania

1. Niniejsza dyrektywa ustanawia zasady wymiany informacji między organami ścigania państw członkowskich, w przypadku gdy wymiana ta jest konieczna do celów zapobiegania przestępstwom, ich wykrywania lub prowadzenia postępowań przygotowawczych w ich sprawie.

W szczególności niniejsza dyrektywa ustanawia zasady dotyczące:

- a) wniosków o informacje składanych do pojedynczych punktów kontaktowych ustanowionych lub wyznaczonych przez państwa członkowskie, w szczególności dotyczące treści takich wniosków, obowiązkowych terminów na dostarczenie informacji, których dotyczy wnioski, powodów odmowy w odniesieniu do takich wniosków oraz kanału komunikacji, który ma być wykorzystywany w związku z takimi wnioskami;
 - b) udzielania z własnej inicjatywy istotnych informacji pojedynczym punktem kontaktowym lub organom ścigania innych państw członkowskich, w szczególności sytuacji, w jakich udziela się takich informacji, oraz sposobu ich udzielania;
 - c) kanału komunikacji, który ma być wykorzystywany do wszelkiej wymiany informacji, oraz informacji udzielanych pojedynczym punktem kontaktowym w związku z wymianą informacji bezpośrednio między organami ścigania państw członkowskich;
 - d) ustanowienia, zadań, składu i zdolności pojedynczego punktu kontaktowego, w tym w zakresie wdrażania jednolitego elektronicznego systemu zarządzania sprawami do celów wykonywania zadań punktu.
2. Niniejsza dyrektywa nie ma zastosowania do wymiany informacji między organami ścigania państw członkowskich do celów zapobiegania przestępstwom, które są szczegółowo regulowane innymi aktami prawa Unii, ich wykrywania lub prowadzenia postępowań przygotowawczych w ich sprawie.
 3. Niniejsza dyrektywa nie zobowiązuje w żaden sposób państw członkowskich do:
 - a) uzyskiwania informacji za pomocą środków przymusu zastosowanych zgodnie z prawem krajowym, w celu udzielenia tych informacji organom ścigania innych państw członkowskich;
 - b) przechowywania informacji do celów, o których mowa w lit. a);

- c) udzielania informacji organom ścigania innych państw członkowskich w celu wykorzystania tych informacji jako dowodów w postępowaniu sądowym.
4. Niniejsza dyrektywa nie ustanawia prawa do wykorzystywania informacji udzielonych zgodnie z niniejszą dyrektywą jako dowodów w postępowaniu sądowym.

Artykuł 2 **Definicje**

Do celów niniejszej dyrektywy:

- 1) „organ ścigania” oznacza każdy organ państw członkowskich właściwy na mocy prawa krajowego do celów zapobiegania przestępstwom, ich wykrywania lub prowadzenia postępowań przygotowawczych w ich sprawie;
- 2) „przestępstwa” oznaczają wszelkie poniższe czyny:
 - a) przestępstwa, o których mowa w art. 2 ust. 2 decyzji ramowej Rady 2002/584/WSiSW⁷²;
 - b) przestępstwa, o których mowa w art. 3 ust. 1 i 2 rozporządzenia (UE) 2016/794;
 - c) przestępstwa podatkowe odnoszące się do podatków bezpośrednich i pośrednich, określone w prawie krajowym;
- 3) „informacje” oznaczają wszelkie treści dotyczące co najmniej jednej osoby fizycznej, faktów lub okoliczności istotnych dla organów ścigania w związku z wykonywaniem przez nie zadań wynikających z prawa krajowego w zakresie zapobiegania przestępstwom, ich wykrywania lub prowadzenia postępowań przygotowawczych w ich sprawie;
- 4) „dostępne” informacje oznaczają informacje będące w posiadaniu pojedynczego punktu kontaktowego lub organów ścigania państwa członkowskiego, do którego skierowano wniosek, albo informacje, które te pojedyncze punkty kontaktowe lub te organy ścigania mogą uzyskać od innych organów publicznych lub od podmiotów prywatnych mających siedzibę w tym państwie członkowskim bez zastosowania środków przymusu;
- 5) „SIENA” oznacza aplikację sieci bezpiecznej wymiany informacji, zarządzaną przez Europol, która ma na celu ułatwienie wymiany informacji między państwami członkowskimi a Europolem;
- 6) „dane osobowe” oznaczają dane osobowe zdefiniowane w art. 4 pkt 1 rozporządzenia (UE) 2016/679.

⁷² Decyzja ramowa Rady 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi (Dz.U. L 190 z 18.7.2002, s. 1).

Artykuł 3
Zasady wymiany informacji

W odniesieniu do wszelkiej wymiany informacji na podstawie niniejszej dyrektywy państwa członkowskie zapewniają, aby:

- a) wszelkie istotne informacje dostępne dla pojedynczego punktu kontaktowego lub organów ścigania państw członkowskich były udzielane pojedynczemu punktowi kontaktowemu lub organom ścigania innych państw członkowskich („zasada dostępności”);
- b) warunki zwracania się o informacje do pojedynczego punktu kontaktowego lub organów ścigania innych państw członkowskich oraz warunki udzielania informacji pojedynczym punktom kontaktowym i organom ścigania innych państw członkowskich były równoważne warunkom mającym zastosowanie do zwracania się o podobne informacje do ich własnych organów ścigania oraz udzielania takich informacji przez te organy i takim organom („zasada równoważnego dostępu”);
- c) informacje udzielane pojedynczemu punktowi kontaktowemu lub organom ścigania innego państwa członkowskiego, oznaczone jako poufne, były chronione przez te organy ścigania zgodnie z wymogami określonymi w prawie krajowym tego państwa członkowskiego zapewniającymi podobny poziom poufności („zasada poufności”).

Rozdział II

Wymiana informacji za pośrednictwem pojedynczych punktów kontaktowych

Artykuł 4

Wnioski o informacje składane do pojedynczego punktu kontaktowego

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby ich pojedynczy punkt kontaktowy oraz – w przypadku podjęcia takiej decyzji – ich organy ścigania składały wnioski o informacje do pojedynczych punktów kontaktowych innych państw członkowskich zgodnie z warunkami określonymi w ust. 2–5.

W przypadku gdy państwo członkowskie podjęło decyzję, że oprócz składania wniosków do jego pojedynczego punktu kontaktowego jego organy ścigania mogą również składać wnioski o informacje do pojedynczych punktów kontaktowych innych państw członkowskich, zapewnia ono, aby organy te równocześnie ze składaniem takich wniosków wysyłały pojedynczemu punktowi kontaktowemu tego państwa członkowskiego kopię tych wniosków oraz wszelkiej innej związanej z nimi komunikacji.

2. Wnioski o informacje składa się do pojedynczego punktu kontaktowego innego państwa członkowskiego wyłącznie w przypadku, gdy istnieją obiektywne powody, by sądzić, że:

- a) informacje, których dotyczy wnioski, są niezbędne i proporcjonalne do osiągnięcia celu, o którym mowa w art. 1 ust. 1;
 - b) informacje, których dotyczy wnioski, są dostępne organom ścigania państwa członkowskiego, do którego skierowano wniosek.
3. W każdym wniosku o informacje złożonym do pojedynczego punktu kontaktowego innego państwa członkowskiego określa się, czy jest on pilny.
- Wnioski o informacje uznaje się za pilne, jeżeli biorąc pod uwagę wszystkie istotne fakty i okoliczności danej sprawy, istnieją obiektywne powody, by sądzić, że informacja, której dotyczy wniosek, spełnia co najmniej jeden z następujących warunków:
- a) ma zasadnicze znaczenie dla zapobieżenia bezpośredniemu i poważnemu zagrożeniu dla bezpieczeństwa publicznego państwa członkowskiego;
 - b) jest niezbędna do ochrony żywotnych interesów osoby, które to interesy są bezpośrednio zagrożone;
 - c) jest niezbędna do przyjęcia decyzji, która może wiązać się z utrzymaniem środków ograniczających polegających na pozbawieniu wolności;
 - d) istnieje w odniesieniu do niej bezpośrednie ryzyko, że utraci znaczenie, jeżeli nie zostanie udzielona w trybie pilnym.
4. Wnioski o informacje składane do pojedynczego punktu kontaktowego innego państwa członkowskiego muszą zawierać wszelkie niezbędne wyjaśnienia umożliwiające ich odpowiednie i szybkie przetwarzanie zgodnie z niniejszą dyrektywą, w tym co najmniej:
- a) specyfikację informacji, których dotyczy wnioski, tak szczegółową, jak to racjonalnie możliwe w danych okolicznościach;
 - b) opis celu, w którym wnioskuje się o informacje;
 - c) obiektywne powody, dla których sądzi się, że informacje, których dotyczy wnioski, są dostępne organom ścigania państwa członkowskiego, do którego skierowano wniosek;
 - d) wyjaśnienie związku między celem a osobą lub osobami, których dotyczą informacje, w stosownych przypadkach;
 - e) powody, dla których wnioski uznaje się za pilny, w stosownych przypadkach.
5. Wnioski o informacje składa się do pojedynczego punktu kontaktowego innego państwa członkowskiego w jednym z języków wymienionych w wykazie ustanowionym przez państwo członkowskie, do którego skierowano wniosek, i opublikowanym zgodnie z art. 11.

Artykuł 5

Udzielanie informacji na podstawie wniosków składanych do pojedynczego punktu kontaktowego

1. Z zastrzeżeniem ust. 2 niniejszego artykułu i art. 6 ust. 3 państwa członkowskie zapewniają, aby ich pojedynczy punkt kontaktowy udzielał informacji, o które wnioskuje się zgodnie z art. 4, jak najszybciej, a w każdym razie w następujących terminach, w stosownych przypadkach:
 - a) osiem godzin – w przypadku pilnych wniosków dotyczących informacji dostępnych organom ścigania państwa członkowskiego, do którego skierowano wniosek, bez konieczności uzyskania zgody organu sądowego;
 - b) trzech dni kalendarzowych – w przypadku pilnych wniosków dotyczących informacji dostępnych organom ścigania państwa członkowskiego, do którego skierowano wniosek, pod warunkiem uzyskania zgody organu sądowego;
 - c) siedmiu dni kalendarzowych – w przypadku wszystkich wniosków, które nie są pilne.

Bieg terminów określonych w akapicie pierwszym rozpoczyna się w momencie otrzymania wniosku o informacje.

2. W przypadku gdy na podstawie prawa krajowego zgodnie z art. 9 informacje, których dotyczy wniosek, są dostępne dopiero po uzyskaniu zgody organu sądowego, państwo członkowskie, do którego skierowano wniosek, może odstąpić od terminów, o których mowa w ust. 1, o ile jest to konieczne do uzyskania takiej zgody.

W takich przypadkach państwa członkowskie zapewniają, aby ich pojedynczy punkt kontaktowy wykonał obie poniższe czynności:

- (i) niezwłocznie poinformował pojedynczy punkt kontaktowy lub, w stosownych przypadkach, organ ścigania wnioskującego państwa członkowskiego o spodziewanym opóźnieniu, określając długość spodziewanego opóźnienia i jego powody;
 - (ii) następnie informował go na bieżąco i udzielił informacji, których dotyczy wniosek, jak najszybciej po uzyskaniu zgody organu sądowego.
3. Państwa członkowskie zapewniają, aby ich pojedynczy punkt kontaktowy udzielał informacji, o które wnioskuje się zgodnie z art. 4, pojedynczemu punktowi kontaktowemu lub, w stosownych przypadkach, organowi ścigania wnioskującego państwa członkowskiego w języku, w którym złożono dany wniosek o informacje, zgodnie z art. 4 ust. 5.

Państwa członkowskie zapewniają, aby w przypadku gdy ich pojedynczy punkt kontaktowy udziela informacji, których dotyczy wniosek, organowi ścigania wnioskującego państwa członkowskiego, wysyłał on równocześnie kopię tych informacji także pojedynczemu punktowi kontaktowemu tego państwa członkowskiego.

Artykuł 6
Odmowa w odniesieniu do wniosków o informacje

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby ich pojedynczy punkt kontaktowy odmawiał udzielenia informacji, o które wnioskuje się zgodnie z art. 4, wyłącznie w przypadku gdy zastosowanie ma którykolwiek z następujących powodów:
 - a) informacje, których dotyczy wniosek, nie są dostępne pojedynczemu punktowi kontaktowemu ani organom ścigania państwa członkowskiego, do którego skierowano wniosek;
 - b) wniosek o informacje nie spełnia wymogów określonych w art. 4;
 - c) odmówiono wydania zgody organu sądowego wymaganej na podstawie prawa krajowego państwa członkowskiego, do którego skierowano wniosek, zgodnie z art. 9;
 - d) informacje, których dotyczy wniosek, stanowią dane osobowe inne niż dane należące do kategorii danych osobowych, o których mowa w art. 10 pkt (i);
 - e) istnieją obiektywne powody, by sądzić, że udzielenie informacji, których dotyczy wniosek:
 - (i) byłyby sprzeczne z podstawowymi interesami bezpieczeństwa państwa członkowskiego, do którego skierowano wniosek;
 - (ii) zagrażałoby powodzeniu trwającego postępowania przygotowawczego w sprawie przestępstwa lub
 - (iii) spowodowałyby nadmierną szkodę dla żywotnych interesów osoby fizycznej lub prawnej.

Odmowa może dotyczyć wyłącznie tej części informacji, których dotyczy wniosek, do której odnoszą się powody określone w akapicie pierwszym, i w stosownych przypadkach nie może wpływać na obowiązek udzielenia pozostałych części informacji zgodnie z niniejszą dyrektywą.

2. Państwa członkowskie zapewniają, aby ich pojedynczy punkt kontaktowy informował o odmowie pojedynczy punkt kontaktowy lub, w stosownych przypadkach, organ ścigania wnioskującego państwa członkowskiego, podając powody odmowy, w terminach przewidzianych w art. 5 ust. 1.
3. Państwa członkowskie zapewniają, aby ich pojedynczy punkt kontaktowy niezwłocznie zwracał się do pojedynczego punktu kontaktowego lub, w stosownych przypadkach, do organu ścigania wnioskującego państwa członkowskiego o dodatkowe wyjaśnienia niezbędne do rozpatrzenia wniosku o informacje, w odniesieniu do którego w przeciwnym razie musiałaby nastąpić odmowa.

Bieg terminów, o których mowa w art. 5 ust. 1, zawieszają się od momentu otrzymania przez pojedynczy punkt kontaktowy lub, w stosownych przypadkach, organ ścigania wnioskującego państwa członkowskiego wniosku o wyjaśnienia do momentu

otrzymania wyjaśnień przez pojedynczy punkt kontaktowy państwa członkowskiego, do którego skierowano wniosek.

4. Odmowy, powody odmowy, wnioski o wyjaśnienia i wyjaśnienia, o których mowa w ust. 3 i 4, jak również wszelką inną komunikację dotyczącą wniosków o informacje składanych do pojedynczego punktu kontaktowego innego państwa członkowskiego przekazuje się w języku, w którym złożono dany wniosek, zgodnie z art. 4 ust. 5.

Rozdział III

Inna wymiana informacji

Artykuł 7

Udzielanie informacji z własnej inicjatywy

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby ich pojedynczy punkt kontaktowy lub ich organy ścigania udzielały z własnej inicjatywy wszelkich dostępnych im informacji pojedynczym punktom kontaktowym lub organom ścigania innych państw członkowskich, jeżeli istnieją obiektywne powody, by sądzić, że takie informacje mogą być istotne dla tego państwa członkowskiego do celów, o których mowa w art. 1 ust. 1. Obowiązek taki jednak nie istnieje, o ile do takich informacji mają zastosowanie powody, o których mowa w art. 6 ust. 1 lit. c), d) lub e).
2. Państwa członkowskie zapewniają, aby w przypadku gdy ich pojedynczy punkt kontaktowy lub ich organy ścigania udzielają informacji z własnej inicjatywy zgodnie z ust. 1, czyniły to w jednym z języków wymienionych w wykazie ustanowionym przez państwo członkowskie, do którego skierowano wniosek, i opublikowanym zgodnie z art. 11.

Państwa członkowskie zapewniają, aby w przypadku gdy ich pojedynczy punkt kontaktowy lub ich organy ścigania udzielają takich informacji organowi ścigania innego państwa członkowskiego, wysyłały one równocześnie kopię tych informacji także pojedynczemu punktowi kontaktowemu tego innego państwa członkowskiego.

Artykuł 8

Wymiana informacji w odpowiedzi na wnioski składane bezpośrednio do organów ścigania

Państwa członkowskie zapewniają, aby w przypadku gdy pojedyncze punkty kontaktowe lub organy ścigania składają wnioski o informacje bezpośrednio do organów ścigania innego państwa członkowskiego, ich pojedyncze punkty kontaktowe lub ich organy ścigania równocześnie z wysyłaniem takich wniosków, udzielaniem informacji na podstawie takich wniosków lub wysyłaniem wszelkiej innej związanej z nimi komunikacji wysyłały ich kopię pojedynczemu punktowi kontaktowemu tego innego państwa członkowskiego oraz, jeżeli wysyłający jest organem ścigania, również pojedynczemu punktowi kontaktowemu swojego państwa członkowskiego.

Rozdział IV

Dodatkowe zasady dotyczące udzielania informacji na podstawie rozdziałów II i III

Artykuł 9

Zgoda organu sądowego

1. Państwa członkowskie nie wymagają zgody organu sądowego na udzielanie informacji pojedynczym punktom kontaktowym lub organom ścigania innego państwa członkowskiego na podstawie rozdziałów II i III, jeżeli taki wymóg nie ma zastosowania w odniesieniu do podobnego udzielania informacji ich własnemu pojedynczemu punktowi kontaktowemu lub ich własnym organom ścigania.
2. Państwa członkowskie zapewniają, aby w przypadku gdy ich prawo krajowe wymaga zgody organu sądowego na udzielanie informacji pojedynczym punktom kontaktowym lub organom ścigania innego państwa członkowskiego zgodnie z ust. 1, ich pojedyncze punkty kontaktowe lub ich organy ścigania niezwłocznie podejmowały wszelkie niezbędne kroki zgodnie ze swoim prawem krajowym w celu jak najszybszego uzyskania takiej zgody organu sądowego.
3. Wnioski o zgodę organu sądowego, o której mowa w ust. 1, są oceniane i rozstrzygane zgodnie z prawem krajowym państwa członkowskiego właściwego organu sądowego.

Artykuł 10

Dodatkowe zasady dotyczące informacji stanowiących dane osobowe

Państwa członkowskie zapewniają, aby w przypadku gdy ich pojedynczy punkt kontaktowy lub ich organy ścigania udzielają na podstawie rozdziałów II i III informacji, które stanowią dane osobowe:

- (i) kategorie przekazywanych danych osobowych były ograniczone do kategorii wymienionych w sekcji B pkt 2 załącznika II do rozporządzenia (UE) 2016/794;
- (ii) ich pojedynczy punkt kontaktowy lub ich organy ścigania przekazywały także – równocześnie i w miarę możliwości – niezbędne elementy umożliwiające pojedynczemu punktowi kontaktowemu lub organowi ścigania drugiego państwa członkowskiego ocenę dokładności, kompletności i wiarygodności danych osobowych, jak również stopnia aktualności tych danych.

Artykuł 11

Wykaz języków

1. Państwa członkowskie ustanawiają i aktualizują wykaz zawierający co najmniej jeden język urzędowy Unii, w którym ich pojedynczy punkt kontaktowy jest w stanie

udzielać informacji w odpowiedzi na wniosek o informacje lub z własnej inicjatywy. Wykaz ten musi obejmować język angielski.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji te wykazy, jak również wszelkie ich aktualizacje. Komisja publikuje te wykazy, jak również wszelkie ich aktualizacje, w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

Artykuł 12

Udzielanie informacji Europolowi

Państwa członkowskie zapewniają, aby w przypadku gdy ich pojedynczy punkt kontaktowy lub ich organy ścigania wysyłają wnioski o informacje, udzielają informacji na podstawie takich wniosków, udzielają informacji z własnej inicjatywy lub wysyłają inną związaną z nimi komunikację na podstawie rozdziałów II i III, równocześnie wysyłały również ich kopię Europolowi, o ile informacje, których dotyczy komunikacja, dotyczą przestępstw wchodzących w zakres celów Europolu zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2016/794.

Artykuł 13

Korzystanie z aplikacji SIENA

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby w przypadku gdy ich pojedynczy punkt kontaktowy lub ich organy ścigania wysyłają wnioski o informacje, udzielają informacji na podstawie takich wniosków, udzielają informacji z własnej inicjatywy lub wysyłają inną związaną z nimi komunikację na podstawie rozdziałów II i III lub art. 12, czyniły to za pośrednictwem aplikacji SIENA.
2. Państwa członkowskie zapewniają, aby ich pojedynczy punkt kontaktowy, a także wszystkie ich organy ścigania, które mogą być zaangażowane w wymianę informacji na podstawie niniejszej dyrektywy, były bezpośrednio połączone z aplikacją SIENA.

Rozdział V

Pojedynczy punkt kontaktowy do celów wymiany informacji między państwami członkowskimi

Artykuł 14

Ustanowienie, zadania i zdolności

1. Każde państwo członkowskie ustanawia lub wyznacza jeden krajowy pojedynczy punkt kontaktowy, który jest centralnym podmiotem odpowiedzialnym za koordynację wymiany informacji na podstawie niniejszej dyrektywy.
2. Państwa członkowskie zapewniają, aby ich pojedynczy punkt kontaktowy był uprawniony do wykonywania co najmniej wszystkich następujących zadań:
 - a) przyjmowania i oceny wniosków o informacje;

- b) kierowania wniosków o informacje do odpowiedniego krajowego organu lub organów ścigania oraz, w razie potrzeby, koordynowania między nimi przetwarzania takich wniosków i udzielania informacji w odpowiedzi na takie wnioski;
- c) analizowania i organizowania informacji w celu udzielenia ich pojedynczym punktom kontaktowym oraz, w stosownych przypadkach, organom ścigania innych państw członkowskich;
- d) udzielania informacji, w odpowiedzi na wnioski lub z własnej inicjatywy, pojedynczym punktom kontaktowym oraz, w stosownych przypadkach, organom ścigania innych państw członkowskich zgodnie z art. 5 i 7;
- e) odmawiania udzielenia informacji zgodnie z art. 6 oraz, w razie potrzeby, zwracania się o wyjaśnienia zgodnie z art. 6 ust. 3;
- f) wysyłania wniosków o informacje do pojedynczych punktów kontaktowych innych państw członkowskich zgodnie z art. 4 oraz, w razie potrzeby, udzielania wyjaśnień zgodnie z art. 6 ust. 3.

3. Państwa członkowskie zapewniają, aby:

- a) ich pojedynczy punkt kontaktowy miał dostęp do wszystkich informacji dostępnych ich organom ścigania, o ile jest to niezbędne do wykonywania jego zadań wynikających z niniejszej dyrektywy;
- b) ich pojedynczy punkt kontaktowy wykonywał swoje zadania przez całą dobę 7 dni w tygodniu;
- c) ich pojedynczy punkt kontaktowy miał zapewnione personel, zasoby i zdolności, w tym w zakresie tłumaczeń, niezbędne do należytego i sprawnego wykonywania zadań zgodnie z niniejszą dyrektywą, a w szczególności z dotrzymaniem terminów określonych w art. 5 ust. 1;
- d) organy sądowe właściwe do wydawania zgody organu sądowego, wymaganej na mocy prawa krajowego zgodnie z art. 9, były dostępne dla pojedynczego punktu kontaktowego przez całą dobę 7 dni w tygodniu.

4. W terminie jednego miesiąca od ustanowienia lub wyznaczenia swojego pojedynczego punktu kontaktowego państwa członkowskie powiadamiają o tym Komisję. W razie potrzeby państwa członkowskie aktualizują te informacje.

Komisja publikuje te powiadomienia, jak również wszelkie ich aktualizacje, w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

Artykuł 15 **Skład**

1. Państwa członkowskie określają organizację i skład swojego pojedynczego punktu kontaktowego w taki sposób, aby mógł on wykonywać swoje zadania wynikające z niniejszej dyrektywy w sposób efektywny i skuteczny.

2. Państwa członkowskie zapewniają, aby w skład ich pojedynczego punktu kontaktowego wchodził przedstawiciel krajowych organów ścigania, których zaangażowanie jest niezbędne do odpowiedniej i szybkiej wymiany informacji na podstawie niniejszej dyrektywy, w tym przedstawiciele co najmniej następujących podmiotów, o ile dane państwo członkowskie jest zobowiązane na mocy odpowiednich przepisów do ustanowienia lub wyznaczenia takich jednostek lub biur:
- a) jednostki krajowej Europolu ustanowionej na podstawie art. 7 rozporządzenia (UE) 2016/794;
 - b) biura SIRENE ustanowionego na podstawie art. 7 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1862⁷³;
 - c) jednostki do spraw informacji o pasażerach ustanowionej na podstawie art. 4 dyrektywy (UE) 2016/681;
 - d) krajowego biura Interpolu ustanowionego na podstawie art. 32 Statutu Międzynarodowej Organizacji Policji Kryminalnej – Interpol.

Artykuł 16
System zarządzania sprawami

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby ich pojedynczy punkt kontaktowy wdrożył i obsługiwał elektroniczny jednolity system zarządzania sprawami jako repozytorium, które umożliwia pojedynczemu punktowi kontaktowemu wykonywanie zadań wynikających z niniejszej dyrektywy. System zarządzania sprawami musi mieć co najmniej wszystkie następujące funkcje i zdolności:
- a) rejestrowanie przychodzących i wychodzących wniosków o informacje, o których mowa w art. 5 i 8, a także wszelkiej innej komunikacji z pojedynczymi punktami kontaktowymi i, w stosownych przypadkach, z organami ścigania innych państw członkowskich w związku z takimi wnioskami, w tym informacji o odmowach oraz wniosków o wyjaśnienia i udzielania wyjaśnień, o których mowa odpowiednio w art. 6 ust. 2 i 3;
 - b) rejestrowanie komunikacji między pojedynczym punktem kontaktowym a krajowymi organami ścigania zgodnie z art. 15 ust. 2 lit. b);
 - c) rejestrowanie udzielania informacji pojedynczemu punktowi kontaktowemu oraz, w stosownych przypadkach, organom ścigania innych państw członkowskich zgodnie z art. 5, 7 i 8;
 - d) kontrolę krzyżową przychodzących wniosków o informacje, o których mowa w art. 5 i 8, z informacjami dostępnymi pojedynczemu punktowi

⁷³ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1862 z dnia 28 listopada 2018 r. w sprawie utworzenia, funkcjonowania i użytkowania Systemu Informacyjnego Schengen (SIS) w dziedzinie współpracy policyjnej i współpracy wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych, zmiany i uchylecia decyzji Rady 2007/533/WSiSW oraz uchylecia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1986/2006 i decyzji Komisji 2010/261/UE (Dz.U. L 312 z 7.12.2018, s. 56).

kontaktowemu, w tym informacjami udzielonymi zgodnie z art. 5 ust. 3 akapit drugi i art. 7 ust. 2 akapit drugi oraz innymi istotnymi informacjami zapisanymi w systemie zarządzania sprawami;

- e) zapewnienie odpowiednich i szybkich działań następczych w związku z przychodzącymi wnioskami o informacje, o których mowa w art. 4, w szczególności w celu dotrzymania określonych w art. 5 terminów udzielania informacji, których dotyczy wnioski;
 - f) interoperacyjność z aplikacją SIENA, zapewniająca w szczególności możliwość bezpośredniego rejestrowania w systemie zarządzania sprawami przychodzącej komunikacji za pośrednictwem aplikacji SIENA oraz możliwość bezpośredniego wysyłania z systemu zarządzania sprawami wychodzącej komunikacji za pośrednictwem aplikacji SIENA;
 - g) tworzenie statystyk dotyczących wymiany informacji na podstawie niniejszej dyrektywy do celów oceny i monitorowania, w szczególności do celów art. 17;
 - h) rejestrowanie dostępu i innych czynności przetwarzania w związku z informacjami zawartymi w systemie zarządzania sprawami do celów rozliczalności i cyberbezpieczeństwa.
2. Państwa członkowskie wprowadzają niezbędne środki w celu zapewnienia, aby wszelkim ryzykiem w cyberprzestrzeni związanym z systemem zarządzania sprawami, w szczególności w odniesieniu do jego architektury, zarządzania nim i kontroli nad nim, zarządzano oraz zaradzano mu w sposób rozważny i skuteczny oraz aby przewidziane były odpowiednie zabezpieczenia przed nieuprawnionym dostępem i nadużyciami.
3. Państwa członkowskie zapewniają, aby wszelkie dane osobowe przetwarzane przez ich pojedynczy punkt kontaktowy znajdowały się w systemie zarządzania sprawami jedynie tak długo, jak jest to konieczne i proporcjonalne do celów, dla których te dane osobowe są przetwarzane, a następnie by były one nieodwracalnie usuwane.

Rozdział VI

Przepisy końcowe

Artykuł 17

Statystyki

1. Do dnia 1 marca każdego roku państwa członkowskie przekazują Komisji statystyki dotyczące wymiany informacji z innymi państwami członkowskimi na podstawie niniejszej dyrektywy.
2. Statystyki te obejmują co najmniej:
 - a) liczbę wniosków o informacje złożonych przez ich pojedynczy punkt kontaktowy i przez ich organy ścigania;

- b) liczbę wniosków o informacje, które pojedynczy punkt kontaktowy i ich organy ścigania otrzymały oraz na które udzieliły one odpowiedzi, w podziale na pilne i niepilne oraz w podziale na pozostałe państwa członkowskie otrzymujące informacje;
- c) liczbę wniosków o informacje rozpatrzonych odmownie na podstawie art. 6, w podziale na wnioskujące państwa członkowskie i podstawy odmowy;
- d) liczbę przypadków, w których nastąpiło przekroczenie terminów, o których mowa w art. 5 ust. 1, ze względu na konieczność uzyskania zgody organu sądowego zgodnie z art. 5 ust. 2, w podziale na państwa członkowskie, które złożyły odnośne wnioski o informacje.

Artykuł 18 **Sprawozdania**

- 1. Do dnia *[data wejścia w życie +3 lata]* r. Komisja składa Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie, w którym ocenia wykonanie niniejszej dyrektywy.
- 2. Do dnia *[data wejścia w życie +5 lat]* r. Komisja składa Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie, w którym ocenia efektywność i skuteczność niniejszej dyrektywy. Komisja uwzględnia informacje przekazane przez państwa członkowskie oraz wszelkie inne istotne informacje związane z transpozycją i wykonaniem niniejszej dyrektywy. Na podstawie tej oceny Komisja podejmuje decyzję o odpowiednich działaniach następczych, w tym w razie potrzeby o wniosku ustawodawczym.

Artykuł 19 **Zmiany w konwencji wykonawczej do układu z Schengen**

Od dnia *[data, o której mowa w art. 21 ust. 1 akapit pierwszy]* r. w konwencji wykonawczej do układu z Schengen wprowadza się następujące zmiany:

- (i) art. 39 zastępuje się niniejszą dyrektywą w zakresie, w jakim artykuł ten odnosi się do wymiany informacji do celów, o których mowa w art. 1 ust. 1 niniejszej dyrektywy;
- (ii) uchyla się art. 46.

Artykuł 20 **Uchylene**

Decyzja ramowa 2006/960/WSiSW traci moc z dniem *[data, o której mowa w art. 21 ust. 1 akapit pierwszy]* r.

Odesłania do tej decyzji ramowej traktuje się jako odesłania do odpowiednich przepisów niniejszej dyrektywy.

Artykuł 21
Transpozycja

1. Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy najpóźniej do dnia [data wejścia w życie +2 lata] r. Niezwłocznie przekazują Komisji tekst tych przepisów.

Państwa członkowskie stosują te przepisy od tego dnia. Niemniej jednak państwa członkowskie stosują art. 13 od dnia [data wejścia w życie +4 lata] r.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty najważniejszych przepisów prawa krajowego w dziedzinie objętej zakresem niniejszej dyrektywy.

Artykuł 22
Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 23
Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich zgodnie z Traktatami.

Sporządzono w Brukseli dnia [...] r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący

W imieniu Rady
Przewodniczący